Η ΤΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

EURIPIDIS

MEDEA.

Saevus Amor docuit gnatorum sanguine matrem
Commaculare manus:—crudelis tu quoque, mater.
Crudelis mater magis, an puer improbus ille?
—Improbus ille puer: crudelis tu quoque, mater.

VIRG.

GLASGUAE,
IN AEDIBUS ACADEMICIS,
EXCUDEBANT ROBERTUS ET ANDREAS FOULIS,
ACADEMIAE TYPOGRAPHI:
M.DCC.LXXV.

BRITISH MUSEUM

LECTORI S.

IN HAC Medeae editione, Textus, prout edidit BARNESIUS, exhibetur; nisi quod lapsus Typographorum unus aut alter emendatur, et interpunctio, locis in pluribus, in melius, ut nobis saltem videtur, mutatur. Excudendam, praeterea, una curavimus interpretationem Latinam ejusdem Barnesii; sublatis tamen glossematis quibusdam, quae, ad Poetam intelligendum parum conferentes, Editionis venustatem nonnihil impediebant.

Η

ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΙΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. Μέλλουσα δὲ, ἡ Μήδεια, φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος, δῶρα, διὰ τῶν παίδων, πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον· οἷς ἐκείνη χρησαμένη, διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὴ, περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας· κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται· Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια, ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα, νέον ποιήσειε. Περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος, ὁ τὰς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
Γῆρας ἀποξύσας· εἰδυίῃσι πατρίδεσσι,
Φάρμακα πόλλ' ἕψουσα ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ', ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου τροφοῖς, ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφὰς, μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, ἀνεψήσασα, ἐνεποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ, τὸν Ἰάσονα, τρόπον τινὰ, ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελευσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ARGUMENTUM
MEDEAE.

JASON profectus Corinthum, adducens et Medeam, ducit in matrimonium Glaucam filiam Creontis, regis Corinthiorum. Medea autem, cum, in exilium à Creonte releganda è Corintho, deprecata eſſet, ut uno die maneret, et impetrâſſet, dona mittit Glaucae, per ſuos liberos, quaſi mercedem pro beneficio *accepto*, veſtem et auream coronam; quibus illa uſa perit: Creon etiam, complexus filiam, moritur. Medea verò, cùm interfeciſſet ſuos liberos, fugit Athenas, in curru draconum alatorum, quem à Sole acceperat, vecta: ibi verò nubit Aegeo filio Pandionis. Pherecydes autem et Simonides aiunt, quòd Medea, Jaſonem coquens, juvenem fecerit. De patre verò ejus Aeſone, ſi cinquit poëta qui confecit (Argonautarum) Reditus:

‘ Aeſona tum ſubitò fecit juveneſcere laetâ
‘ Fronte ſenem, exutis per Theſſala Carmina rugis,
‘ Pharmaca multa coquens, auro fulgente lebete.

Aeſchylus verò, in nutricibus Bacchi, narrat, quòd etiam nutrices Bacchi, cum maritis, earum coquens, juvenes fecerit. Staphylus verò dicit aliquo modo interfectum eſſe Jaſonem à Medeâ: nam juſſu ejus eum dormiſſe ſub puppe navis Argûs, cum eſſet diſſolvenda tempore: incidente igitur puppi ſuper Jaſonem, ipſum eſſe mortuum.

ALIUD ARGUMENTUM
ARISTOPHANIS GRAMMATICI.

MEDEA, odio Jasonis, quòd is Glaucam Creontis filiam duxisset, Glaucam et Creontem interfecit, suosque ipsius filios: unde, à Jasone separata, cum Aegeo habitavit. Haec fabula apud Neutrum est; h. e. neque Aeschylum, neque Sophoclem. Scena fabulae Corinthi ponitur: Chorus ex illius urbis mulieribus constat. Acta est Pythiodoro Archonte, circa octogesimam septimam Olympiadem. Primus Euphorion, secundus fuit Sophocles, tertius Euripides. Medea, Philoctetes, Dictys, Messores satyrici: non extat.

ΑΛΛΩΣ, ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

ΜΗΔΕΙΑ, διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκείνου γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς· ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα. Παρ' ἑτέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκλυς, Θερισαὶ Σάτυροι· οὐ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ, Βασιλεὺς Ἀθηνῶν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΕΤΕΡΟΣ ΠΑΙΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

FABULAE

PERSONAE.

NUTRIX MEDEAE.

PAEDAGOGUS.

MEDEA.

CHORUS MULIERUM.

CREON.

JASON.

AEGEUS, Rex Athenarum.

NUNTIUS.

FILIUS MEDEAE.

ALTER FILIUS.

Prologum autem agit Nutrix.

EURIPIDIS MEDEA.

NUTRIX, PAEDAGOGUS, MEDEA, CHORUS.

UTINAM navis Argo non volâſſet, per
Cyaneas Symplegadas, in terram Colchicam:
Neque, in ſaltibus Pelii, cecidiſſet unquam
Secta pinus: neque manus remigâſſent
Virorum praeſtantiſſimorum, qui, aureum vellus
Allatum Peliae, iverunt: Neque enim mea domina
Medea navigâſſet ad turres agri Iolcii,
Capta vehementèr animo amore Jaſonis.
Neque, perſuadens filiis Peliae ut interficerent
Patrem, inhabitaret hanc terram Corinthiam,
Cum viro et liberis: placens quidem,
Exilio *ſuo*, civibus, ad quorum terram pervenit;
Et ipſa Jaſonem *tunc* adjuvans in omni re:
Quae maxima ſalus eſt *conjugii*,
Quando conjux à marito non diſſidet.
Nunc verò omnia *ſunt* inimica, et laborant chariſſima.
Nam, proditis ſuis liberis, meaque dominâ,
Jaſon cubat in nuptiis regiis,
Ductâ Creontis filiâ, qui princeps eſt *hujus* agri.

ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΡΟΦΟΣ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Εἰθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος,
Κόλχων ἐς αἶαν, Κυανέας Συμπληγάδας
Μήδ', ἐν νάπαισι Πηλίου, πεσεῖν ποτε
Τμηθεῖσα πεύκη· μήδ' ἐρετμῶσαι χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἵ τὸ πάγχρυσον δέρας
Πελίᾳ μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ,
Μήδεια, πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.
Οὐδ' ἂν, κλανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
Ξὺν ἀνδρὶ χὠ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν,
Φυγῇ, πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα,
Αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
Ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, χὠ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
Προδὺς γὰρ αὐτὸς τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς ἐνάζεται,
Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.

Μήδεια δ' ἡ δύσμορος, ἠτιμασμένη,
Βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀναπαλεῖ δὲ δεξιὰς,
Πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
Οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,
Τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἤσθιτ' ἠδικημένη,
Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
Πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
Κλύδων, ἀκούει, νηθομένης, φίλων·
Ἦν μή ποτε, στρέψασα παλίρρυτον δέρην,
Αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
Καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
Μετ' ἀνδρὸς, ὃς σφι τὴν ἀτιμάσας ἔχει.
Ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα, συμφορᾶς ὕπο,
Οἷον πατρῴας μὴ πολεμίσθαι χθονός.
Στυγεῖ δὲ παῖδας· οὐδ' ὁρῶσ' ἐφράσθη γ'.
Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον.
Βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀπίζεται κακῶς
Πάσχουσ'· ἐγὼδα τήνδε· δειμαίνω δέ νιν,
Μὴ θηκτὸν ὥσῃ φάσγανον δι' ἧπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ' ἵν' ἑστῶτα λέχος·
Ἢ καὶ τύραννον τόν τε γημαντα κλαίῃ,
Κἄπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά·
Δεινὴ γάρ. Οὔ τοι ῥᾳδίως γε, συμβαλὼν
Ἔχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον οἴσεται. . . . .
Ἀλλ' οἵδε παῖδες, ἐκ τρόχων πεπαυμένοι,
Στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
Κακῶν. Νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

Medea verò infelix, contumeliâ affecta,
Clamat jusjurandum, vocat et dexteras *datas*,
Maximam fidem, et Deos teſtatur,
Qualem gratiam relatam conſequatur ex Jaſone.
Jacet autem ſine cibo, ſubjiciens corpus doloribus,
Omni tempore contabefaciens corpus lachrymis,
Poſtquam animadvertit ſe injuriâ affectam à viro;
Neque oculos tollens, neque avertens à terrâ
Faciem; ſed, ut ſaxum, aut marinus
Fluctus, audit monitus amicorum:
Niſi quando, vertens candidam cervicem,
Ipſa apud ſeſe deploraverit patrem ſuum,
Et terram et aedes, quibus relictis venit *huc*
Cum marito, qui nunc contumeliâ affecit eam.
Et miſera agnovit, ob ipſam calamitatem,
Quid *ſit* non deſerere terram patriam.
Odit autem liberos; neque laetatur aſpectu eorum.
Metuo verò ipſam, nè quid novi moliatur.
Nam animus *ejus eſt* vehemens, nec ſuſtinebit mala
Pati: ego novi eam: metuo autem eam,
Nè acutum tranſigat gladium per hepar,
Clàm ingreſſa domum ubi ſtratus eſt lectus:
Aut etiam occidat regem et hunc qui duxit uxorem;
Deinde verò majorem aliquam cladem accipiat:
Eſt enim vehemens. Non facilè, ſi ſuſceperit
Cum eâ odium aliquis, praeclaram victoriam aufe-
Sed iſti pueri, ceſſantes à ſcholâ curuli, [ret.....
Veniunt, nihil cogitantes de matris
Malis. Nam puerilis animus non ſolet dolere.

PAED. Antiquum mancipium meae dominae,
Quid ad portas, hanc agens ſolitudinem,
Stas, ipſa tibi recenſens mala?
Quomodò ſine te ſola Medea relinqui vult?
NUTR. O ſenex, comes liberorum Jaſonis,
Fidelibus miniſtris calamitati ſunt dominorum.
Res adverſae, et angunt *ipſorum* animos.
Ego enim eò perveni doloris,
Ut mihi venerit deſiderium, terrae et coelo
Dicere calamitates Medeae, egredienti huc.
PAED. Nondum ergo ceſſat à luctu miſera? [medio
NUT. Laudo te: malum inchoatum eſt; nondum eſt in
PAED. O ſtultam, ſi licet hoc dicere de dominis,
Ut nihil novit de recentioribus malis!
NUT. Quid verò eſt, ô ſenex? nè graveris dicere.
PAED. Nihil: poenitet me et priora dixiſſe.
NUT. Nè celes conſervam tuam, per barbam:
Nam reticebo ea, ſi opus erit. [audire,
PAED. Audivi quendam dicentem, cùm non viderer
Accedens ad locum ubi luditur calculis, ubi natu grandes
Sedent, ad ſacram aquam Pirenes;
Quòd liberos hos è terrâ Corinthiâ ejicere,
Velit, cum matre, dominus hujus terrae,
Creon. Hic tamen ſermo an verus ſit
Haud ſcio: equidem vellem hoc non ſic eſſe.
NUT. Et patietur Jaſon haec liberis *ſuis*
Accidere, etiam ſi cum matre diſſidium habeat?
PAED. Veteres novis cedunt affinitatibus:
Et ille non eſt amicus his aedibus,

ΠΑΙ. Παλαιὸν ἔιχων κλῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
Τί πρὸς πύλαισι, τήνδ' ἄγυιαν ἐρημίαν,
Ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
Πῶς σε μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
ΤΡΟ. Τέκνων ὀπαδὲ, πρέσβυ, τῶν Ἰάσονος,
Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
Κακῶς πίπτοντα, κ' φρενῶν ἁπτώμεθα.
Ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,
Ὡς θ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε, γῆ τε κὐρανῷ
Λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας.
ΠΑΙ. Οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γοών;
ΤΡΟ. Βπλῶ σ' ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μέσοι.
ΠΑΙ. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
Ὡς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
ΤΡΟ. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
ΠΑΙ. Οὐδὲν· μετέγνων κ' τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
ΤΡΟ. Μὴ, πρὸς γενείου, κρύπτε σύνδουλον σέθεν·
Σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΠΑΙ. Ἤκουσά τ' λέγοντος, ὡ δοκῶν κλύειν,
Πειρὰς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίταλοι
Θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
Ὡς τύσδε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας,
Σὺν μητρὶ, μέλλει, τῆσδε κοίρανος χθονὸς,
Κρέων. Ὁ μέν τοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε
Οὐκ οἶδα· βυλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.
ΤΡΟ. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
Πάσχοντας, εἰ κ' μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
ΠΑΙ. Παλαιὰ καινῶν λέπεται κηδευμάτων·
Κοὐκ ἔς' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.

ΤΡΟ. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσείσομεν
Νέον σαλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξιντληκέναι.
Ἀτὰρ σύ γ', ὦ γὰ καιρὸς οἰδέναι τάδε
Δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγους.
ΤΡΟ. Ὦ τέκνα, ἀκήκοεν τις εἰς ὑμᾶς πατὴρ
Ὀλοιτο μὴν, δεσπότης γὰρ ἐς ἐμὸς,
Ἀτὰρ κακὸς γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.
ΠΑΙ. Τίς δ' οὐχὶ βροτῶν ἄρτι γιγώσκει τόδε,
Ὡς πᾶς τις αὐτὸν τῦ φίλας μᾶλλον φίλει;
Οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ κ' κέρδους χάριν.
Εἰ τὰς δέ γ', εὐνῆς ὕνεκ', οὐ σέργει πατήρ;
ΤΡΟ. Ἴτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων ἔσω, τέκνα.
Σὺ θ' ὡς μάλιστα σὰς δ' ἐρημώσας ἔχε,
Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
Ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην,
Τοῖσδ' ὥς τι δράσειουσαν· οὐδὲ παύσεται
Χόλυ, σαφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα,
Ἐχθρὰς γε μέν τοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΜΗ. Δύσανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.
Ἰώ μοι, μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
ΤΡΟ. Τόδ' ἐκεῖνο· φίλοι παῖδες, μάτηρ
Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
Σπεύσατε θᾶσσον δώματος ἔσω,
Καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
Μηδὲ προσίλθητ', ἀλλὰ φυλάσσου-
σθ' ἄγριον ἦθος, συγεράν τε φύσιν
Φρενὸς αὐθάδους.
Ἴτε νῦν, χωρεῖθ', ὡς τάχος, ἔσω·

NUT. Actum eſt igitur de nobis, ſi addamus malum
Novum veteri, priuſquam illud exhauſtum ſit.
PAED. At tu, non enim commodum eſt haec ſcire
Dominam, quieſce et retice hos ſermones.
NUT. O liberi, audite qualis in vos ſit pater!
Non precor quidem ut pereat; eſt enim dominus meus;
Sed tamen impius in amicos invenitur.
PAED. Quis verò mortalium jam non novit hoc,
Quod quiſque ſe ipſum magis quàm proximum amet?
Alii quidem juſtè, alii verò etiam quaeſtûs gratiâ.
Quid mirum ig. ſi hos etiam, *novi* connubii causâ non,
diligat pater?
NUT. Ite intra domum, liberi, bene enim erit.
Tuque tene hos quàm longiſſimè abductos,
Neque adducas ad matrem moeſtam.
Nam jam vidi eam oculis efferari, [deſiſtet
Et aliquid patrare cupientem adverſus hos: neque
Ab irâ, benè ſcio, priuſquàm fulmine feriat aliquem.
Utinam tamen inimicis, non amicis aliquid faciat.
MED. Infelix ego, et acerumnoſa propter labores,
Heu me, me! quomodo peream?
NUT. Hoc illud eſt: chari liberi, mater
Movet cor, movet bilem.
Feſtinate celeritèr intra aedes,
Neque veniatis propiùs in conſpectum,
Nec accedatis, ſed cavete
Saevum impetum, et horribilem naturam
Animi contumacis.
Ite jam, procedite quàm celerrimè intro,

Certum enim *est indicium* ab initio sublata
Nubes ejulatûs, quod mox incandescet
Majori furore: quid tandem faciet
Iracundus et implacabilis
Animus, malis punctus? [magnis
MED. Heu, heu! passa sum misera, passa sum quae
Digna sunt lamentis. ô execrandi
Liberi funestae matris, pereatis
Cum patre: et tota domus pereat.
NUT. Heu me, me! heu me miseram!
Quid verò tibi filii patris peccata
Participant? cur hos odisti? hei mihi,
Liberi, quàm metuo, nè quid vobis accidat!
Saevi *sunt* tyrannorum spiritus, et quodammodo,
Levi de causâ initio susceipientes, *postea* diu retinentes,
Difficultèr, iras, animo mutato, deponunt.
Nam assuefactum esse ad vivendum moderatè
Melius mihi videtur, si non magnificè
Tutoque liceat consenescere.
Nam, ut hoc primum dicam, moderatè viventium
Nomen vincit; et uti eo longè
Optimum est hominibus. Sed immoderata
Nullo tempore valent hominibus ad diuturnitatem:
Majores enim calamitates, quando irascitur
Deus, afferunt familiae.
CHO. Audivi vocem, audivi clamorem
Infelicis Colchidis.
Nec adhuc *est* placata. Sed, ô vetula,
Dicito: nam intra biforem

Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
Μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
Μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν;
ΜΗ. Αἰ, αἰ· ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
Ἄξι' ὀδυρμῶν. Ὦ κατάρατοι
Παῖδες, ὄλοισθε, συγερᾶς ματρὸς,
Σὺν πατρὶ· κἀπᾶς δόμος ἔρροι.
ΤΡΟ. Ἰώ μοι, μοι· ἰὼ τλῆμον.
Τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἁμπλακίας
Μετέχουσι; τί τόσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
Τέκνα, μή τι πάθηθ', ὡς ὑπεραλγῶ.
Δειναὶ τυράννων λήματα· καί, πως,
Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.
Τὸ δ' εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι
Κρεῖσσον ἔμοιγ' ἦν, εἰ μὴ μεγάλως
Ὀχυρῶς τ' εἶη καταγηράσκειν.
Τῶν δὲ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν,
Τὔνομα νικᾷ, χρησθαί τε μακρῷ
Λῷστα βροτοῖσι. Τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
ὐδέν' καιρὸν δύναται θνατοῖς·
Μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
Δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.
ΧΟ. Ἔκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοάν
Τᾶς δυσάνυ Κολχίδος.
Οὐδέ πω ἥπιος. Ἀλλ', ὦ γεραιά,
Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου δ' ἔσω

Μελάθρων βοὰν ἔκλυον.
Οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
Ἀλγεσι δώματος,
Ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.
ΤΡΟ. Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα τάδ' ἤδη.
Ὁ μὲν γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων,
Ἦδ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν
Δέσποινα, φίλων ὕδενὸς ὐδὲν
Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
ΜΗ. Αἰ, αἰ· διά μου κεφαλᾶς φλὸξ ὐρανία
Βαίη. Τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
Φεῦ, φεῦ· θανάτῳ καταλυσαίμαν,
Βιοτὰν συγεραὰν προλιποῦσα.
ΧΟ. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς,
Ἰαχὰν, οἵαν ἀ δύσανος μέλπει νύμφα;
Τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλήτου
Κοίτας ἔρως, ὦ ματαία,
Σπεύσει θανάτοιο τελευτάν;
Μηδὲν τόδε λίσσου.
Εἰ δὲ σὸς πόσις
Καινὰ λέχη σεβίζει,
Κείνῳ τάδε μὴ χαράσσου.
Ζεύς σοι τόδε συνδικάσει.
Μὴ λίαν τάκου,
Ὀδυρομένα σὸν εὐνέταν.
ΜΗ. Ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι' Ἄρτεμι,
Λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
Ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
Πόσιν· ὃν ποτ' ἐγὼ, νύμφαν τ', ἐσίδοι-

Domum clamorem audivi.
Neque delector, ô mulier,
Luctibus domûs;
Quia non grata ſunt ea, quae fiunt.
NUT. Non ſunt aedes: evanuerunt haec jam.
Jaſon enim tenet domum principum,
Medea verò tabefacit vitam in thalamis
Domina, nullius amicorum quicquam
Verbis lenita animo. [caput
MED. Heu, heu! utinam flamma coeleſtis per meum
Eat! Quid enim mihi boni eſt amplius vivere?
Heu, heu! divertam ad mortem,
Relictâ odiosâ vitâ.
CHO. Audiviſti, ô Jupiter, et terra, et lux,
Qualem vocem infelix ediderit ſponſa?
Quaenam tibi inſatiabilis
Thori cupiditas, ô ſtulta,
Accelerabit mortis finem?
Nè hoc preceris.
Quòd ſi tuus maritus
Colit novum lectum,
Illi nè hoc (gravius) imputes!
Jupiter haec ulciſcetur pro te.
Nè nimis tabefacias teipſam,
Plorans tuum maritum.
MED. O magna Themis, et reverenda Diana,
Videtis quae patior; quae magno juramento
Obligavi execrandum [videam
Maritum: Quem utinam aliquando ego, et ſponſam,

In aedibus diſcerptos;
Qui me prius audent injuriâ afficere.
O pater, ô civitas, à quibus diſceſſi
Turpitèr, occiſo meo fratre!
NUT. Auditis quae dicit, et ut invocat [torum
Themidem faventem optatis, et Jovem qui juramen-
Cuſtos hominibus exiſtimatur?
Non fieri poteſt ut, in aliquâ parvâ re,
Domina iram ſedet.
CHO. Quomodo in conſpectum noſtrum
Veniat, et dictorum verborum
Vocem accipiat;
Si fortè acerbam iram
Et impetum animi remittat?
NUT. Meum certè ſtudium non
Deerit amicis.
CHO. Sed vade, et eam huc adducito, domum
Extra, chara, et haec dicito: [ſunt.
Propera, priuſquam aliquid mali facias iis qui intus
Nam luctus hic valdè augetur.
NUT. Faciam haec. Sed metuo an perſuadeam
Dominam meam.
Laboris tamen gratiam hanc *vobis* largiar.
Quanquam leaenae, quae recens peperit, aſpectu
Efferatur in famulos, quum quis
Accedit, propè collocuturus.
Stultos autem dicens, et inſipientes,
Homines, qui ante nos fuerunt, non erraveris:
Qui hymnos, in feſtivitatibus,

μ' αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους·
Οἵ γέ με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
Ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπεπάσθην
Αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κλείπασα κάσιν.
ΤΡΟ. Κλύεθ' οἷα λέχει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκλαίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
Θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
Οὐκ ἔσιν ὅπως, ἤν τινι σμικρῷ,
Δέσποινα χόλον καταπαύσει.
ΧΟ. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
Ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
Δέξαιτ' ὀμφάν,
Εἴπως βαρύθυμον ὀργὰν
Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;
ΤΡΟ. Μήτοι τόγ' ἐμὸν προθύμου
Φίλοισιν ἀπέσω.
ΧΟ. Ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον, οἷχων
Ἔξω, φίλα, κἀτὰδ' αὔδα.
Σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι τὺς ἔισω.
Πένθος γὼ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.
ΤΡΟ. Δράσω ταῦτ'. Ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω·
Δέσποιναν ἐμάν.
Μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
Καί τοι, τοκάδος δέργμα λεαίνης,
Ἀποταυρῦται σμωσὶν, ὅταν τις,
Μῦθον προφέρων, πέλας ὁρμάθῃ.
Σκαιὺς δὲ λέγων, κὐδέν τι σοφὺς,
Τὺς πρόσθε βροτὺς, ὑκ ἂν ἁμάρτοις
Οἵ τινες ὕμνους, ἐπὶ μὲν θαλίαις,

Ἐπὶ τ' ἐλαπίναις, ἢ παρὰ δαίτυσι,
Εὔροντο, βίᾳ τιρπνὰς ἀκοάς·
Στυγίους δὲ βροτῶν, ὕδεις, λύπας
Εὕρετο, μύσῃ ϗ πολυχόρδοις
Ὠιδαῖς, παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
Δειναί τε τύχαι, σφάλλυσι δόμυς.
Καί τοι, τάδε μὲν, κέρδος ἀκεῖσθαι
Μολπαῖσι βροτύς· ἵνα δ' εὐδαίτναι
Δαῖτες, τί μάτην τείνυσι βοάν;
Τὸ παρὸν γὸ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτῦ
Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.
ΧΟ. Ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων.
Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
Τὸν ἐν λέχει προδόταν, κακόνυμφον.
Θεοκλυτεῖ δ', ἄδικα παθοῦσα,
Τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
Ἃ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
Δι' ἅλα νύχιον,
Ἐφ' ἁλμυρὰν πόντυ
Κλῃδ' ἀπέραντον.

Et conviviis, et coenis,
Invenerunt; vitae jucundas auditu voluptates:
Sed nemo, hominum horribiles moerores
Invenit quomodo, Muſicâ et vario nervorum
Cantu, ſedare poſſimus; ex quibus caedes,
Et graves caſus, evertunt domos.
Atqui, *in rebus* his, maxima utilitas eſſet mederi
Hominibus cantu: ubi verò ſunt laeta
Convivia, quid fruſtrà intendunt vocem?
Praeſens enim praebet voluptatem per ſe
Convivii abundantia mortalibus. [tationum.
Cho. Audivi clamorem cum multis gemitibus lamen-
Miſeros verò et triſtes dolores clamat
Jaſonem connubii proditorem malumque ſponſum.
Invocat autem Deos, injuriis affecta, [randi,
Et Themidem, filiam Jovis, quae eſt cuſtos juris ju-
Quae ipſam duxit
In Graeciam, intermedio freto ſitam, *è regione Colchidis*,
Per mare nocturnum,
Supra falſas ponti
Immenſi anguſtias.

MEDEA, CREON, CHORUS.

MED. MULIERES Corinthiae, exivi è domo,
Nè reprehendatis me: novi enim multos homines,
Qui clari fuerunt, alios quidem procul à conſpectu,
Alios verò inter ſuos: alii verò ex eo, quod quieverunt,
Comparaverunt ſibi infamiam, et opinionem ignaviae.
Juſtitia enim non ineſt in oculis hominum, [noverit,
Quiſquis, ante quam hominis animum manifeſte cog-
Odit, *ſemel* intuitus, nullâ injuriâ affectus, *ut injuſtè facit*.
Oportet autem hoſpitem valdè ſe accommodare civitati:
Neque laudo civem, qui, contumax exiſtens,
Moleſtus eſt civibus propter imperitiam, *ac inſolentiam*.
Mihi verò haec res, quae praeter ſpem evenit,
Corrupit animum: perii verò, et, vitae
Voluptate omiſsâ, volo mori, amicae.
In quantum enim licuit mihi omnia rectè diſcernere,
Peſſimus *omnium* hominum evaſit ille meus maritus.
Omnium autem, quaecunque ſunt animata, et mentem
Nos mulieres ſumus miſerrima propago. [habent,
Quas, primùm quidem, oportet, maximis opibus,
Comparare maritum, dominumque corporis
Accipere: illo enim malo hoc longè gravius;
Et in hoc maximum *eſt* periculum; aut malum accipere,
Aut bonum: non enim honeſta *ſunt* divortia
Mulieribus, neque licet abdicare maritum.
Sed, venientem ad novos mores et leges,

ΜΗΔΕΙΑ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

IAMBOI.

ΜΗ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
Μή μοί τι μέμψησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν,
Σιμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
Τοὺς δ' ἐν θυραίοις, οἷδ', ἀφ' ἡσύχου ποδός,
Δύσκλειαν ἐκτήσαντο, καὶ ῥαθυμίαν.
Δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
Ὅς τις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
Στυγεῖ, δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.
Χρὴ δὲ ξένον μὲν κἄρτα προσχωρεῖν πόλει·
Οὐδ' ἀσὸν ἦτσ', ὅσις, ἀνθάδης γεγὼς,
Πικρὸς πολίταις ἐσὶν ἀμαθίας ὕπο.
Ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, καὶ, βίου
Χάριν μέθεισα, καθθάνειν χρῄζω, φίλαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,
Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκ' ὀὐμὸς πόσις.
Πάντων δ', ὅσ' ἔς' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώταλον φυτόν·
Ἂς, πρῶτα μὲν, δεῖ, χρημάτων ὑπερβολῇ,
Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
Λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦδ' ἔτ' ἄλγιον κακὸν,
Κἂν τῷδ' ἀγὼν μέγισος· ἢ κακὸν λαβεῖν,
Ἢ χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
Γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
Εἰς καινὰ, δ', ἦθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,

Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν
Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
Κἄν μὲν, τάδ', ἡμῖν, ἐκπονουμέναισιν εὖ,
Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
Ζηλωτὸς αἰὼν· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
Ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας χόλον,
Ἢ πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς·
Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
Λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίαν
Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρναντ' ἀορί·
Κακῶς φρονοῦντες· Ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἀμὲ ἥκει λόγος·
Σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δόμοι,
Βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνουσία·
Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη.
Οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῆ,
Μεθορμίσασθαι τῆσδ', ἔχουσα, συμφορᾶς.
Τοσοῦτον ὧν σὺ τυγχάνειν βουλήσομαι,
Ἢν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
Πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἣν τ' ἐγήματο.
Σιγᾶν. Γυνὴ γὰρ, τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαφονωτέρα.
ΧΟ. Δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν,

Vatem eſſe oportet, quia per ſe *alitèr* haud noverit
Quem maximè ſit habitura virum.
Et ſi nobis, haec quidem peragentibus benè,
Cohabitaverit maritus, non violentum *nobis* imponens
Beata eſt vita: ſin minùs, ſatius eſt mori. [jugum,
Vir verò, cum dolet propter res domeſticas,
Foras egreſſus ſedat cordis bilem,
Converſus aut ad aliquem amicum, aut coetaneum:
Sed nos oportet ſpectare ad unam animam.
Dicunt autem quod nos periculorum immunem vitam
Vivamus domi, ipſi verò pugnent haſtâ:
Malè ſentientes: quia ter ad clypeum
Stare malim quàm ſemel parere.
Sed enim non eadem ad me et te pertinet oratio:
Tibi enim eſt haec urbs, et paterna domus,
Vitaeque commoditas, et amicorum congreſſus:
Ego verò deſerta, et extorris, injuriâ afficior
A marito, ex agro barbaro abrepta:
Neque matrem, neque fratrem, neque cognatum
Habens, qui me in portum ducat hujus calamitatis.
Tantum igitur cupio à te conſequi;
Si mihi via aliqua et ratio inveniri poſſit,
Quâ maritum jure ulciſcar pro his malis, [duxit,
Illumque, qui dedit ipſi *ſuam* filiam, et *Glaucam*, quam
Ut taceas. Nam mulier alioqui eſt plena timore,
Ignavaque ad praelium, et ad intuendum ferrum:
Sed, quando eſt injuriâ affecta in matrimonio,
Non eſt alia mens crudelior.

CHO. Faciam haec: nam juſtè ulciſceris maritum,

Medea: non miror autem te lugere iſtam fortunam,
Sed video Creontem, dominum hujus terrae,
Venientem, nuncium novorum conſiliorum.
Cre. Te, torvam, et iratam marito,
Medeam, jubeo exire ex hac terrâ,
Extorrem, aſſumptis tecum duobus pueris:
Et nihil cunctari: quia ego autor edicti
Iſtius ſum, neque redibo domum
Priuſquam ejecero te è finibus hujus terrae.
Med. Heu, heu! prorſus miſera perii. [*ſus me,*
Inimici enim expediunt jam omnem rudentem *adver-*
Neque eſt effugium commodum hujus mali.
Sed, quanquam malè tractor, tamen dicam:
Cur me, Creon, ejicis ex hâc terrâ? [nes;—
Cre. Metuo te;—nihil opus eſt involvere ſermo-
Nè quod inſanabile malum facias meae filiae.
Multae enim ſunt conjecturae hujus metûs.
Es callida, et artifex multorum malorum:
Doles verò, quòd orbata ſis thalamo mariti tui.
Audio inſuper te minari, ut mihi nunciant,
Et ſocero, et ſponſo, et nuptae, [accidant.
Te aliquid facturam. Haec igitur cavebo, priuſquam
Multò enim ſatius eſt mihi, mulier, nunc in odium tuum
Quàm, placatum, poſtea valdè gemere. [incurrere,
Med. Heu, heu! Non mihi nunc primùm, ſed ſaepe,
ô Creon,
Nocuit exiſtimatio, et magna mala attulit.
Non oportet autem eum, qui ſapiens eſt,
Liberos edocendos curare, ut nimium ſint ſapientes:

Μήδεια· πιυθεῖν δ' ὧν σε θαυμάζω τύχας.
Ὁρῶ δὶ κ' Κρέοντα, τῆσδ' ἄρκτα γῆς,
Στείχοντα, καιτῶν ἄγγελον βυλευμάτων.
ΚΡ. Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν, κ' σόσει θυμουμένην,
Μήδειαν, εἶπον, τῆσδε ἔξω, πεφᾶν
Φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα·
Καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγυ
Τῦδ' εἰμὶ, κὐκ ἄπειμι πρὸς δόμυς πάλιν
Πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
ΜΗ. Αἴ, αἴ· παιώλης ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
Ἐχθροὶ γὰ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων,
Κὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοισος ἔκβασις.
Ἐρήσομαι δὲ, κ' κακῶς πάσχυσ', ὅμως·
Τίνος μ' ἔκατι γῆς ἀποσέλλεις, Κρέον;
ΚΡ. Δέδοικά σ'—μὴδὲν δεῖ περιαμπίσχειν λόγυς—
Μή μοί τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεσον κακόν.
Ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τῦδε δείματος·
Σοφὴ πέφυκας, κ' κακῶν πολλῶν ἴδρις·
Λυπῇ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
Κλύω δ' ἀπειλεῖν, ὡς ἀπαγγέλυσί μοι,
Τὸν δόντα, κ' γήμαντα, κ' γαμνμένην,
Δράσειν τι. Ταῦτ' ὦν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
Ἢ, μαλθακισθέντ', ὕστερον μέγα σέβειν.
ΜΗ. Φεῦ, φεῦ· Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
Κρέον,
Ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' ἔργασαι κακά.
Χρὴ δ' ὅποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφύς·

Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
Φθόνον, πρὸς ἀσῶν, ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
Σκαιοῖσι μὲν γὰρ, καινὰ προσφέρων σοφὰ,
Δόξεις ἀχρεῖος, κὐ σοφὸς, πεφυκέναι·
Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον,
Κρείσσων νομισθεὶς ἐν πόλει, λυπρὸς φανῇ.
Ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
Σοφὴ γὰρ ὔσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος,
Τοῖσδ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρᾳ πρόπᾳ,
Τοῖσδ' ὧν προσαντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
Σὺ δ' ὧν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
Ὡς εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
Ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν, ἔδρας τάδε.
Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν κ' φθονῶ καλῶς ἔχειν.
Νυμφεῖον· εὖ πράσσοιτε· τὴν δὲ δὴ χθόνα
Ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι
Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
ΚΡ. Λέγεις ἀκούσας μάλθακ'· ἀλλ' ἔσω φρενῶν
Ὀρρωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακὸν·
Τοσῷδέ γ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὕτως ἀνὴρ,
Ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.
Ἀλλ' ἔξιθ', ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
Ὡς ταῦτ' ἄρηρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην ὅπως
Μενεῖς παρ' ἡμῖν, ὧν δυσμενὴς ἐμοί.
ΜΗ. Μὴ, πρὸς σε, γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης——

Praeter enim aliam, quam habent, ignaviam,
Invidiam, apud cives, *ſibi* conciliant odioſam.
Apud ſtultos enim, proferens aliquid novum et ſapiens,
Videberis inutilis, et non ſapiens eſſe: [nem habere,
At contra illis, qui videntur variam aliquam cognitio-
Praeſtantior ſi exiſtimeris in civitate, moleſtus videberis.
Ego verò ipſa quoque particeps ſum hujus fortunae:
Nam, cùm ſim ſapiens, aliis quidem ſum inviſa,
Aliis verò ignava, aliis verò aliis moribus *praedita videor*,
Aliis difficilis *et moroſa*: tamen non ſum nimis ſapiens.
Tu igitur metuis me, nè quid mali tibi à me accidat.
Non ſic res meae ſe habent, nè metuas me, Creon,
Ut in viros principes delinquam.
Tu enim quâ injuriâ me affeciſti? elocâſti filiam *ei*
Cui te animus impulit: ſed meum maritum
Odi: tu autem, ut opinor, ſapienter, haec feciſti.
Et nunc non invideo, quod res tuae praeclarè ſe habeant.
Deſpondete: benè ſit vobis: ſed jam in hâc terrâ
Sinite me habitare: quamvis enim injuriâ ſimus affecti,
Tacebimus, à potentioribus victi.

CRE. Dicis auditu mollia: ſed in animo
Mihi eſt pavor, nè quid mali moliaris:
Et tanto minus quàm antea confido tibi.
Nam mulier quae citò iraſcitur, ſimilitèr et vir,
Facilius cavetur quàm taciturnus ſapiens.
Proinde exi quàm celerrimè; ne facias multa verba:
Quia hoc decretum eſt, neque habes artem ut
Apud nos maneas, cùm ſis mihi infeſta.

MED. Ne, per genua, et filiam tuam recens nuptam——

CRE. Consumis verba: nunquam enim persuaseris me.
MED. Expelles igitur me; neque revereberis Litas?
CRE. Non enim mihi charior es meâ domo.
MED. O patria, quàm valde nunc tui recordor!
CRE. Praeter liberos enim, est mihi longe charissima.
MED. Heu, heu! quàm magnum malum hominibus est
CRE. Credo, ut tulerit fortuna. [amor!
MED. Jupiter, non lateat te is qui autor est horum
CRE. Vade, ô vana, et libera me curis. [malorum.
MED. Nos laboramus, neque indigemus aliis miseriis.
CRE. Citò extruderis violentèr, manu famulorum.
MED. Nequaquam ita: sed rogo te, Creon——
CRE. Negotium facesses, ut videris, ô mulier. [*dam.*
MED. Fugiam: non hoc te rogo, ut impetrem *ne disce-*
CRE. Quid igitur resistis, et non discedis e terrâ?
MED. Concede mihi ut possim tantum hunc diem ma-
Et perficere deliberationem quâ fugiam; [nere,
Et viaticum meis liberis: quandoquidem pater
Nihil curat *vitae subsidium* parare liberis.
Miserare igitur illos; nam et tu pater liberorum
Es: consentaneum autem est te habere benevolentiam.
Non enim de me sum solicita, quòd in exilium simus ituri;
Illorum verò calamitatem, quâ premuntur, lugeo.
CRE. Animus meus minimè est tyrannicus:
Sed, verecundiâ victus, multa perperam egi.
Et nunc video quidem me peccare, mulier,
Attamen consequeris hoc. Sed praedico tibi;
Si te postera lux Dei viderit,
Et liberos tuos, intra fines hujus terrae,

ΚΡ. Λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
ΜΗ. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κἀδὲν αἰδέσῃ Λιτάς;
ΚΡ. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
ΜΗ. Ὦ πατρὶς, ὡς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
ΚΡ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πολύ.
ΜΗ. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.
ΚΡ. Ὅπως ἄν, οἶμαι, καὶ παρασῶσιν τύχαι.
ΜΗ. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
ΚΡ. Ἔρπ', ὦ ματαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
ΜΗ. Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα.
ΚΡ. Τάχ', ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς, ὠθήσῃ βίᾳ.
ΜΗ. Μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον—
ΚΡ. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
ΜΗ. Φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σου τυχεῖν.
ΚΡ. Τί δ' ὧν βιάζῃ, κοὐκ ἀπαλλάσσῃ χθονός;
ΜΗ. Μίαν, μ', μεῖναι τήνδ', ἔασον, ἡμέραν,
Καὶ ξυμπεράναι φροντίδ' ᾗ φευξούμεθα,
Παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς· ἐπεὶ πατὴρ
Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
Οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
Πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐσὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν.
Τοὐμοῦ γὰρ οὕνεκ' οὐ φοβοῦμαι μὴ φρονῇς, εἰ φευξούμεθα·
Κείνους δὲ κλαίω συμφορᾷ κεχρημένους.
ΚΡ. Ἦκισα τοὐμὸν κῆρ' ἔφυ τυραννικόν.
Αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα.
Καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
Ὅμως δὲ τεύξῃ τῶνδε. Προυπέπω δέ σοι·
Εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεῦ,
Καὶ παῖδας, ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,

Θαιῆ. Λέκτρων μῦθος· ἢ ψευδὴς ὁδὸς,
Νῦν δ', εἰ μέγιστον δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν·
Οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν ὧι φόβος μ' ἔχει.

ΑΝΑΒΑΤΙΟΙ.

ΧΟ. Δύστανε γύναι,
Φεῦ, φεῦ· μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
Ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν,
Ἢ δόμον, ἢ χθόνα, σωτῆρα κακῶν,
Ἐξευρήσεις;
Ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρεμσε.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΜΗ. Καλῶς ἔπραξας πανταχῆ· τίς αὐτέρει;
Ἀλλ' ὕστι ταὐτῃ ταῦτα· μὴ δακεῖτέ πω.
Ἔτ' εἶσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν ἐμμικραὶ πόνοι.
Δόκεις γὰρ ἄν με πόνδε θωπεῦσαι πότ' ἄν,
Εἰ μή τι κερδάνουσα, ἢ τι χρωμένην;
Οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.
Ὃδ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
Ὡς, ἐξὸν αὐτῷ πάμ' ἐᾶν βουλεύματα,
Γῆς ἐκβαλόντι, τάνδ' ἀφεῖκεν ἡμέραν.
Μέτειμί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
Θήσω, πατέρα τε, κἀκ πέτρης, πόσιν τ' ἐμόν.
Πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
Οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι.
Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
Ἢ θηκτὸν ὧσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἑστιῶν λέχος

Moreris. Dictum eſt ſermo hic; neque irritus erit.
Nunc igitur, ſi oportet te manere, mane ad unum diem:
Non enim facies aliquid mali eorum quæ metuo.

CHO. Infelix mulier,
Heu, heu! miſera, ob tuos dolores.
Quonam te verres? quod hoſpitium,
Aut quam domum, ſervantive, quæ liberet te his malis,
Invenies?
Quam te deus in difficilem tempeſtatem
Malorum duxit, Medea.

MED. Ubique malè mecum agitur: quis contradicet?
Sed nondum hæc ſunt eodem modo: nè putetis.
Reſtant adhuc alia certamina novis ſponſis,
Et non exigua mala affinibus. Iſſe unquam,
Putas enim me hunc blandis verbis compellaturum fu-
Niſi aliquid lucri captarem, aut machinarer?
Neque *ſanè* allocuta eſſem, neque attigiſſem manibus.
Ille verò eo ſtultitiæ pervenit,
Ut, cùm poſſet ipſe evertere mea conſilia,
Si me ejeciſſet ex hâc terrâ, conceſſerit hoc die
Me manere, quo tres ex meis inimicis
Interficiam, patrem, puellam, et meum maritum.
Sed cùm habeam multas vias interficiendi eos,
Non ſcio quam primùm aggrediar, amicæ:
Utrum accendam domum ſponſæ igni,
An adigam acutum enſem per hepar,
Clàm ingreſſa domum, ubi lectus eſt ſtratus.

Sed unum est mihi periculosum : si deprehendar,
Ingressa domum et moliens *ista*,
Morte meâ risum praebebo meis inimicis.
Optimum est, rectâ viâ, ingredi, quâ sumus
Potentes maximè, venenis ut eos interficiamus.
Esto : et jam sint mortui : quae me civitas excipiet ?
Quis, terram tutam, et domum servantem promissa,
Praebens, hospes, liberabit meum corpus ?
Nemo est. Igitur manens adhuc exiguum tempus,
Siquidem aliqua *salutis* turris tuta nobis apparuerit,
Aggrediar hanc caedem dolo et clàm.
Si verò calamitas inevitabilis me exagitet,
Ego, correptò gladio, etiamsi mihi moriendum sit,
Occidam eos : vado autem ad extremam audaciam.
Non enim, per dominam, quam ego colo
Omnium maximè, et adjutricem elegi,
Hecaten, quae habitat in angulis larium meorum,
Aliquis ex eis gaudens dolore afficiet meum animum.
Ego autem faciam ipsis nuptias acerbas et tristes,
Et acerbam affinitatem, et exilium meum ex hâc terrâ.
Age verò : nulli arti eorum quae scis, parcas,
Medea, deliberans, et machinans.
Vade ad atrox facinus : nunc est certamen audaciae.
Vides quae patiaris : non oportet te derideri
A genere Sisyphi, et nuptiis Jasonis.
Quae nata es ex praestanti patre, et à Sole :
Et calles aliquid. Praeterea verò naturâ sumus
Nos mulieres ad bona quidem ineptissimae,
Malorum verò omnium artifices peritissimae.

Ἀλλ' ἤν τί μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι,
Δόμους ὑπερβαίνουσα, ἢ τεχνωμένη,
Θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
Κράτισα, τὴν εὐθεῖαν, ἢ πεφύκαμεν
Σοφαὶ μάλισα, φαρμάκοις αὐτὰς κ[α]νεῖν.
Εἶεν· Καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
Τίς, γῆν ἄσυλον, ἢ δόμους ἐχεγ[γ]ύους,
Ξένος παρασχὼν, ῥύσεταί τ' ἐμὸν δέμας;
Οὐκ ἔσι. Μείνασ' ἤν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
Ἦν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
Δόλῳ, μέτειμι τόνδε, ἢ σιγῇ, φόνον.
Ἦν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
Αὐτὴ, ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
Οὐ γὰ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
Μάλισα πάντων, ἢ ξυνεργὸν εἰλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑσίας ἐμῆς,
Χαίρων τις αὐτῶν τὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
Πικρὰς δ' ἐγώ σφιν ἢ λυγρὰς θήσω γάμους,
Πικρὸν δὲ κῆδος, ἢ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
Ἀλλ' ἔα· φείδου μηδὲν ὧν ἐπίσασαι,
Μήδεια, βυλεύουσα, ἢ τεχνωμένη.
Ἔρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
Ὁρᾷς ἃ πάσχεις· ὡ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλειν
Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
Γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο·
Ἐπίσασαι δέ. Πρὸς δὲ ἢ πεφύκαμεν
Γυναῖκες εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
Κακῶν δὲ πάντων τέχ[ν]ας σοφώταται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΧΟ. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
Χωροῦσι παγαί,
Καὶ δίκα κ' πάντα πάλιν τρέφεται.
Ἀνδράσι μὲν δόλια βυκλᾷ θεῶν
Δ' ὐκέτι πίσις ἄρηρε.
Τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἴχειν βιοτὰν
Στρέφουσι φᾶμαι.
Ἔρχεται τιμὰ
Γυναικείῳ γένει.
Οὐκέτι δυσκέλαδος
Φάμα γυναῖκας ἕξει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ. Α'.

Μῦσαι δὲ παλαιγενέων
Λήξουσιν ἀοιδᾶν,
Τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
Οὐ γὰ, ἐν ἀμετέρᾳ γνώμᾳ, λύρας
Ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος, ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἂν-
τάχησαν ὕμνον
Ἀρσένων γέννᾳ.
Μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
Πολλὰ μὲν ἀμετέραν
Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

CHO. Sursum versùs fluminum sacrorum
Vadunt fontes;
Et jus et omnia retrò vertuntur.
Virís quidem dolosa *sunt* consilia; Deorum
Verò fides non amplius est rata.
Mea quidem vita ut non habeat laudem
Fama obstat.
Honos venit
Muliebri generi.
Non amplius infausta
Fama mulieres premet.

ANTISTROPHE I.

Musae verò, priscis,
Desinent, carminibus,
Meam celebrare perfidiam.
Neque enim, in mentibus nostris, lyrae
Divinum carmen dedit
Phoebus, dux carminum: quia vi-
cissim hymnum *muliebri* cecinissent in
Genus masculinum.
Longa autem aetas habet
Multa de nostrâ
Virorumque sorte dicenda.

STROPHE II.

Tu autem navigâsti, ex domo patriâ,
Furenti animo; gemi-
na maris metiens
Saxa: in peregrinâ verò
Terrâ habitas, vidui
Cubilis amisso lecto: [rà exul.
Infelix tu, ignominiâ verò affecta, pelleris ex hac ter-

ANTISTROPHE II.

Abiit gratia jurisjurandi, neque amplius pudor
Manet in magnâ Graeciâ:
Evolavit autem in aetherem.
Tibi autem non est paterna domus,
O misera, ut ad eam appellas, *teque recipias*
Ex miseriis hujus thalami;
Sed regina potentior *Glauco* domum occupavit.

JASON, MEDEA, CHORUS, AEGEUS.

JAS. NON nunc primùm animadverti, sed saepe,
Quòd aspera ira sit intractabile malum.
Tibi enim cùm liceret hanc terram et domum incolere,
Levitèr *et aequo animo* ferenti potentiorum consilia,
Propter inania verba, ejiciêris ex hâc terrâ.
Ego quidem nihil curo, etiamsi nunquam desinas

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Σὺ δ', ἐκ μὲν οἴκων πατρίων, ἔπλευσας
Μαινομέναν κραδίᾳ, διδύ-
μους ὁρίσασα πόντου
Πέτρας· ἐπεὶ δὲ ξένω
Ναίεις χθονὶ, τὰς ἀνάνδρου
Κοίτας ὀλέσασα λέκτρων·
Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας ἄτιμος ἐλαύνῃ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Βέβακεν ὅρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' ἀρδὼς
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μίμνει·
Αἰθερίαν δ' ἀνέπτα.
Σοὶ δ' ὔτε πατρὸς δόμοι,
Δύσανι, μεθορμίσασθαι
Μόχθων, παρὰ τῶνδε λέκτρων,
Ἀλλὰ βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἀπέσα.

ΙΑΣΩΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ, ΑΙΓΕΥΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑ. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
Τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
Σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε κ' δόμους ἔχειν,
Κύφως φέρουσα κρεισσόνων βουλεύματα,
Λόγων ματαίων οὕνεκ', ἐκπεσῇ χθονός.
Κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα, μὴ παύσῃ ποτὲ

Λέγυσ' Ἰάσων ὡς κακιστός ἐσ' ἀνήρ·
Α δ' εἰς τυράννυς ἔρχεται λελεγμένα,
Πᾶν κέρδος ἡγῇ, ζημιωμένη φυγῇ.
Κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμωμένων
Ὀργὰς ἀφῆρουν, καί σ' ἐβουλόμην μένειν·
Σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγυσ' ἀεὶ
Κακῶς τυράννυς· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός.
Ὅμως δὲ, κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρήκως φίλοις,
Ἦκω, τὸ σὸν γε προσκοπούμενος, γύναι·
Ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
Μήτ' ἐνδεὴς τῶν. Πολλ' ἐφέλκεται φυγὴ
Κακὰ ξὺν αὐτῇ. Καὶ γὰρ εἰ σύ με συγεῖς,
Οὐκ ἄν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτε.
ΜΗ. Ὦ παγκάκιστε,—τοῦτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω,
Γλώσσῃ, μέγιστον, εἰς ἀνανδρίαν, κακόν,—
Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγὼς
Θεοῖς τε, κἀμοί, παντί τ' ἀνθρώπων γένει.
Οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία,
Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν·
Ἀλλ', ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
Πασῶν, ἀναίδεια. Εὖ δ' ἐποίησας μολών.
Ἐγώ τε γὰρ, λέξασα, κυφισθήσομαι
Ψυχὴν, κακῶς σε· κἀμὲ λυπήσῃ κλύων.
Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
Ταὐτὸν συνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,
Πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπισάτην
Ζεύγλῃσι, κἀσπερῦντα θανάσιμον γύην·
Δράκοντά θ', ὅς, πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,

Dicere quàm malus vir ſit Jaſon:
Ob ea verò, quae dixiſti in dominos,
Putes magnum eſſe lucrum, quòd tantùm exilio puniris.
Ego quidem ſemper ab iratis dominis
Iram abſtuli, et volebam te manere;
Tu verò non remittis ſtultitiam, ſemper dicens
Convicia dominis: itaque expellèris ex hâc terrâ.
Ego tamen, nè propter haec quidem defeſſus, amico-
Venio, proſpecturus tibi, ô mulier; [rum gratiâ
Nè ſine viatico cum liberis expellaris,
Neque indigeas aliquâ re. Exilium trahit multa
Mala ſecum.—Quamvis enim tu me oderis,
Non poſſem tibi malè unquam velle. [dicere,
Med. O peſſime omnium,—hoc enim tibi poſſum
Linguâ, ſummum convicium in tuam ignaviam,—
Veniſti ad nos, veniſti, qui es inviſus
Diis, et mihi, et univerſo humano generi.
Iſta non eſt audacia, neque fortitudo,
Intueri coràm amicos, quos injuriâ affeceris:
Sed, graviſſimus inter homines morborum
Omnium, *eſt*, impudentia. Benè tamen feciſti quòd
Ego enim levabor animo, dicens [veneris.
Tibi convicia; et tu dolebis audiens *ea*.
Sed ab iis quae prima ſunt, primum incipiam dicere.
Servavi te, ut nôrunt quicunque Graecorum
Conſcenderunt eandem navim Argo,
Miſſum ut regeres tauros, ſpirantes flammas,
Jugis, et ſeminares letalem ſegetem:
Et dracone, qui, cuſtodiens aureum vellus,

Servabat multis voluminibus, ipse pervigil existens,
Occiso, attuli tibi lucem salutarem.
Ipsa verò, prodito patre et domo meâ,
Peliotem ad Iolcum veni,
Tecum, promptior quàm sapientior. [mum,
Et occidi Peliam, eo genere mortis quod est miserri-
Per ejus filias: omnemque tibi metum exemi.
His tamen beneficiis à me affectus, ô pessime mortalium,
Prodidisti me, novosque tibi comparâsti lectos;
Cùm habeas liberos: si enim sine liberis adhuc fuisses,
Ignoscendum tibi esset quod hunc amâsses lectum.
Sed evanida est fides jurisjurandi; neque possum scire
An existimes deos, qui tunc regnârunt, non amplius
regnare:
An verò putes nova jura constituta esse hominibus nunc;
Quia tibi conscius es te non servâsse mihi fidem.
Hei dexteram manum, quam tu saepe apprehendisti,
Et haec genua mea! Quàm frustra sumus pollutae
Ab improbo marito, et spes meae frustratae sunt me.
Age verò; colloquar enim tecum tanquam cum amico:
Fingens quidem me praeclarum aliquod beneficium à te
Tu tamen interrogatus videberis turpior. [accepturam?
Quò me nunc vertam? an ad domum patris,
Quibus tibi proditis, et patriâ, *huc* veni?
An ad miseras filias Peliae? scilicet illae pulchrè
Me reciperent in suas aedes, quarum patrem interfeci.
Sic enim se res habet: amicis quidem domesticis,
Sum invisa: quos verò mihi non oportebat malè
Facere, eos tibi gratificans, inimicos habeo.
Ergo, inter multas Graecas, me beatam

Σπείραις ἴσως πολυπλόκοις, ἄὔπτος ὤν,
Κτείναι', ἄνισχον σοὶ φάος σωτήριον.
Αὐτὴ δὲ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμούς,
Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκοὺς ἱκόμην,
Σὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα.
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
Παίδων ὑπ' αὐτῦ· πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν,
Πρῦδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη·
Παίδων γεγώτων· εἰ γὰ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
Σύγγνως' ἂν ἦν σοι τῦδ' ἐρασθῆναι λέχυς.
Ὅρκων δὲ φρύδη πίστις· οὐδ' ἔχω μαθεῖν
Ἢ θεὺς νομίζεις, τὸς τότ', οὐκ ἄρχει ἔτι,
Ἢ καινὰ κεῖσθ' θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν·
Ἐπεὶ σύνοισθά γ' εἰς ἐμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
Φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνυ,
Καὶ τῶνδε γονάτων· ὡς μάτην κεχρώσμεθα
Κακῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
Ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι·
—Δοκῦσα μέν τι πρός γε σῦ πράξειν καλῶς;
Ὅμως δ' ἐρωτηθεὶς γὰ αἰσχίων φανῇ.
Νῦν σοῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμυς,
Οὕς σοὶ προδῦσα, καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
Ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν ὖν
Δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
Ἔχει γὰ ὕτω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
Ἐχθρὰ καθέστηχ'· ὕς δέ μ' οὐκ ἐχρὴν κακῶς
Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρυσα, πολεμίυς ἔχω.
Τοιγάρ, με, πολλαῖς, μακαρίαν, Ἑλλησίδων.

Ἔθηκας, ἀντὶ τῶνδε θαυμαστὸν δέ σε
Ἔχω σόσιν, κ᾽ σισὸν, ἢ τάλαιν᾽ ἐγώ.
Εἰ φεύξομαι δὲ, γαῖαν ἐκβεβλημένη,
Φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις, μόνη, μόνοις,
Καλὸν γ᾽ ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
Πτωχὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἢ τ᾽ ἔσωσά σε.
—Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ἥ,
Τεκμήρι᾽ ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ᾽, ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
ΧΟ. Δεινή τις ὀργὴ κ᾽ δυσίατος πέλει,
Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ᾽ ἔριν.
ΙΑ. Δεῖ μ᾽, ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
Ἀλλ᾽, ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
Ἀκροισι λαίφυς κρασπέδοις, ὑπεκδραμεῖν
Τὴν σὴν τόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
Ἐγω᾽, ἐπειδὴ κ᾽ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
Σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
Σοὶ δ᾽ ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ᾽ ἐπίφθονος
Λόγος διελθεῖν, ὡς ἔρως σ᾽ ἠνάγκασε
Πόνων ἀφύκτων τὸμὸν ἐκσῶσαι δέμας.
Ἀλλ᾽ οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν·
Ὅπῃ γὰρ ἦν ὤρησας, εὖ κακῶς ἔχει.
Μείζω γε μέντοι, τῆς ἐμῆς σωτηρίας,
Εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ᾽, ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς,
Γαῖαν κατοικεῖς, κ᾽ δίκην ἐπίσασα,
Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.

Feciſti, pro hiſce beneficiis: egregium verò te
Et fidum maritum habeo infelix ego.
Si verò fugiam, expulſa ex hâc terrâ,
Sola, cum ſolis liberis, orbata amicis,
Praeclara verò gloria *erit tibi* novo ſponſo,
Mendicos errare filios *tuos*, meque, quae te ſervavi.
—O Jupiter, quare auri quidem, quod ſit adulterinum,
Clara ſigna hominibus dediſti?
Sed, quo oporteat diſcerni malum virum,
Nullum ſignum ineſt corpori?
CHO. Gravis quaedam ira et aegrè ſanabilis eſt,
Quando amici incipiunt contendere cum amicis.
JA. Oportet me non ſegnem eſſe in dicendo, ut videtur,
Sed, velut navis prudentem gubernatorem,
Summis oris veli, ſubterfugere
Tuam effraenem loquacitatem, ô mulier.
Ego, poſtquam valdè exaggeras tuum beneficium,
Exiſtimo meae navigationis Venerem
Servatricem eſſe ſolam inter homines deoſque. [*mihi*
Tibi verò eſt quidem mens ſubtilis: at invidioſa *erit*
Oratio percurrere, quomodò amor te coegerit
Laboribus inevitalibus meum eripere corpus.
Sed non accurate nimis iſta perſequar:
Quatenùs igitur me juviſti, benè ſe res habet.
Atqui, ſervatione mei, majora beneficia [cam:
Accepiſti, quàm dederis, quemadmodum ego jam di-
Primùm quidem, pro barbarâ terrâ, in Graecâ
Terrâ habitas, et ſcis jus,
Et legibus uti, non pro viribus agere.

Deinde omnes Graeci senserunt te esse ingeniosam;
Et adepta es gloriam: si verò in extremis terrae
Finibus habitares, nulla fieret mentio tui.
Mihi verò neque aurum sit domi,
Nec Orphei carmen sonare pulchrius velim,
Nisi illustris mihi contingat fortuna.
Atque haec quidem tibi, de meis laboribus,
Dixi: certamen enim tu proposuisti verborum:
Caeterùm quae mihi, de nuptiis regiis, objecisti,
In hoc monstrabo primum quidem quòd sim prudens,
Deinde castus, denique tibi magnus amicus,
Et meis liberis. Sed mane quieta.
Postquam huc veni ex Iolcicâ terrâ,
Multa mecum trahens et magna incommoda,
Quodnam consilium hoc melius potuissem invenire,
Quam ducere filiam regis, cum essem exul? [jugium;
Non, ut te me vellicas, odio quidem habens tuum con-
Perculsus verò desiderio novae sponsae:
Neque certatim numerosae sobolis procreandae studio.
Sufficiunt enim qui nati sunt; nec *ideo* conqueror:
Sed, quod maximum est, ut commodè viveremus,
Neque *rerum necessarium* inopia laboraremus; sciens
Pauperem omnes amici procul fugiunt: [quòd
Et ut liberos educarem, quemadmodum decet meam
familiam:
Et, gignens fratres liberis ex te *mihi procreatis*,
Unum genus facerem; idque conjungens, [liberis;
Beatiùs viverem: tibi enim et aliquomodo opus est
Et mihi conducit, futurorum liberorum causâ,
Eos qui vivunt juvare. An malè consultavi?

Πάντες δέ, σ' ἤσθοντ' ὄσαν, Ἕλληνες, σοφήν·
Καὶ δέξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
Οἴκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
Εἰ μὴ πίσημος ἡ τύχη γένοιτο μοι.
Τοσαῦτα μέν σοι, τῶν ἐμῶν πόνων πέρι,
Ἔλεξ'· ἄμιλλαι γὰρ σὺ προὔβηκας λόγων·
Ἃ δ', εἰς γάμους μοι, βασιλικούς, ὠνείδισας,
Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
Ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
Καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν. Ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
Ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
Τί τῶδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον,
Ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
Οὐχ', ἣ σὺ κνίζῃ, σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος,
Καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος
Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολυτέκνου σπουδὴν ἔχων.
Ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες· οὐδὲ μέμφομαι·
Ἀλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
Καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα· γιγνώσκων ὅτι
Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
Παῖδάς τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν·
Σπείρας, τ', ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
Εἰς ταυτὸ θείην, κ', συναρτήσας γένος,
Εὐδαιμονοίην· σοί τι γὰρ παίδων τί δεῖ,
Ἐμοί τι λύει, τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις,
Τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. Μῶν βεβούλευμαι κακῶς;

Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
Αλλ' εἰς τοσοῦτον ἦκεθ', ὡς, ὀρθωμένης
Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·
Ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
Τὰ λῷστα κἀλλίστα πολεμιώτατα
Τίσθεσθε. Χρῆν γὰρ ἄλλοθέν πρόθεν βροτοὺς
Παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος.
Οὕτω δ' ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
ΧΟ. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τόνδ' ἐκόσμησας λόγοις·
Ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην λέγω,
Δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.
ΜΗ. Ἡ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·
Ἐμοὶ γὰρ, ὅστις, ἄδικος ὤν, σοφὸς λέγειν
Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
Γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περισελεῖν,
Τολμᾷ παπῆναι· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
Ὡς κἀγὼ μὴ νῦν εἰς ἐμ' εὐσχήμων γένῃ,
Λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ ὧν κλέπτει σ' ἔπος.
Χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντά με,
Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
ΙΑ. Καλῶς γ' ἂν ἦν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ,
Εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἤ τις ὧδε νῦν
Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
ΜΗ. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν· ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
Πρὸς γῆρας οὐκ ἔνδοξον ἐξέβαινέ σοι.
ΙΑ. Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μὴ, γυναικὸς ὕπερα,
Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω·
Ἀλλ', ὥσπερ εἶπον κἀπάρος, σῶσαι θέλων
Σὲ, κἀτέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους

Nè tu quidem diceres hoc, nisi te offenderent novae
Sed eò venitis, ut, cùm rectè se habet [nuptiae.
Conjugium, putetis vos mulieres omnia habere:
Quòd si contrà calamitas aliqua inciderit in conjugium,
Etiam ea, quae sunt optima et pulcherrima, inimicissi-
Ducitis. Oportebat autem homines aliundè [ma *vobis*
Gignere liberos, neque esse genus muliebre.
Sic enim homines nullum malum haberent.
CH. Jason, pulchrè tu quidem ornâsti tuam causam:
Mihi tamen, etiamsi praeter voluntatem *hoc* dicam,
Videris injustè fecisse, quòd prodidisti tuam uxorem.
MED. Profectò multum *à* multis dissentio mortalibus:
Mihi enim, quisquis, injustus existens, *tamen* sapiens in
Est, maximâ mulctâ dignus videtur. [dicendo
Nam, cùm glorietur se dicendo posse ornare injustas cau-
Audet fallere: non est autem admodum sapiens. [sas,
Sic et tu nè nunc apud me speciosus sis, [det te.
Et *nè sis adeò* bonus orator: unum enim verbum occi-
Oportuit te, si quidem non fecisti malo animo, me
priùs persuasâ,
Has nuptias contrahere, non autem clam amicis.
JA. Praeclarè verò mihi hâc in re tuam navâsses operam,
Si tibi nuptias *istas antè* declarâssem; quae nè nunc qui
Vis remittere magnam iracundiam animi. [dem
MED. Non hoc te movit; sed barbara conjux
Non satis gloriosa tibi in senectute fuisset.
JA. Hoc itaque probè scias, non, propter mulierem,
Me duxisse filiam Regis, quam nunc habeo:
Sed, ut antea dixi, *eam duxi*, volens servare
Te, et meis liberis fratres

Regios gignere, propugnaculum domûs.
MED. Nè contingat mihi talis beata vita, quae afferat mihi tantam moleſtiam;
Neque divitiae quae meum animum dolore afficiant!
JA. Sciſne quomodo preces contrarias facias, et ſapien-
Bona ne tibi moleſta videantur unquam: [tior videberis?
Nec putato te eſſe infelicem, cùm ſis felix.
MED. Inſulta *mihi*, quandoquidem tibi quidem eſt
Ego verò deſerta fugiam ex hâc terrâ. [refugium:
JA. Tu ipſa haec elegiſti: nullum alium accuſa.
MED. Quid faciens? num *alteri* nubens, aut prodens
JA. Imprecationes regibus impias imprecans. [te?
MED. Et diris devota ſum, *devoveor* in tuis aedibus.
JA. Sed non litigabo tecum de his diutius.
Si, verò, vis pueris, aut exilio tuo, aliquod
Subſidium de meâ pecuniâ accipere,
Dicito: quia ſum paratus largâ manu dare,
Et mittere hoſpitibus teſſeras; ut tibi bene faciant.
Si haec non vis, ſtulta es, ô mulier:
Deſiſtens verò ab irâ, lucraberis meliora.
MED. Neque tuis hoſpitibus utemur: [des:
Neque quicquam accipiemus; neque *quidquam* nobis
Improbi enim viri dona juvamen non habent.
JA. Ego tamen teſtor deos,
Quòd volo tibi liberiſque omnia ſuppeditare:
Tibi verò non placent bona: ſed cum contumaciâ
Amicos repellis; quamobrem dolebis magis.
MED. Vade: amore enim novae ſponſae,
Captus, maceraris, tardans extra domum.

Φῦναι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
ΜΗ. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
Μηδ' ὄλβος ὅσις τὴν ἐμὴν κινίζοι φρένα.
ΙΑ. Οἶσθ' ὡς μετεύξῃ, κ' σοφωτέρα φανῇ;
Τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαντίσθω ποτέ·
Μηδ', εὐτυχοῦσα, δυσυχὴς εἶναι δόκει.
ΜΗ. Ἔρις, ἐπειδὴ σοὶ μέν ἐς ἀποστροφή·
Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φεύξοῦμαι χθόνα.
ΙΑ. Αὐτὴ τάδ' εἶλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
ΜΗ. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, κ' προδοῦσά σε;
ΙΑ. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
ΜΗ. Καὶ σοῖς, ἀραία γ' οὖσα, τυγχάνω δόμοις.
ΙΑ. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
Ἀλλ', εἴ τι βούλει, παισὶν, ἢ σαυτῆς φυγῇ,
Προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
Λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀρθόνῳ δοῦναι χερί,
Ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
Καὶ, ταῦτα μὴ θέλουσα, μωρανεῖς, γύναι·
Λήξασα δ' ὀργῆς, κερδανεῖς ἀμείνονα.
ΜΗ. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
Οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα· μηδ' ἡμῖν δίδου·
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ἄνησιν οὐκ ἔχει.
ΙΑ. Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
Ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε κ' τέκνοις θέλω·
Σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει ταῦθ'· ἀλλ' αὐθαδίᾳ
Φίλους ἀπωθῇ· τοιγὰρ ἀλγυνῇ πλέον.
ΜΗ. Χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
Αἰρῇ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.

Νύμφευ· ἴσως γὰρ,——σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,——
Γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστέ σ' ἀρτεῖσθαι, γάμον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Ἔρωτες, ὑπὲρ μὲν, ἄγαν,
Ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν,
Οὐδ' ἀρετὰν παρίδωκαν
Ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλλος ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς
Εὔχαριν ἵτω.
Μή ποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ,
Χρυσέων τόξων, ἐφείης,
Ἰμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
Δώρημα κάλλιστον θεῶν.
Μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀρ-
γὰς, ἀκόρεστά τε νείκη,
Θυμὸν ἐκπλήξασ', ἑτέ-
ροις ἐπὶ λέκτροις,
Προσβάλοιμ'. Ὦ δεινὰ Κύπρις,
Ἀπολέμους εὐνὰς σεβίζω-
σ', ὀξύφρων κρῖνας λέχη γυναικῶν.

Duc eam: fortaſſis enim,—cum Deo autem dicetur,—
Eas celebrabis nuptias, quas tu ipſe, poſtea, recuſabis.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

Amores quidem, nimiùm immoderati,
Venientes, non bonum nomen,
Neque laudem *gloriamque* conciliant
Viris: ſi verò moderatè veniat
Venus, non *eſt* alia Dea
Aequè grata.
Nunquam, ô domina *Venus*, adverſus me,
Emittas, ex aureis arcubus,
Inevitabile telum, perunctum deſiderio.

ANTISTROPHE I.

Pudicitia verò me delectet,
Pulcherrimum donum deorum.
Nunquam ambigua certa-
mina, et inſatiabiles rixas,
Conſternata animo propter ali-
ud conjugium,
Miſceam. O potens Venus,
Pacata conjugia colens,
Acutam ingenii aciem habens diſcerne lectos mulierum.

STROPHE II.

O patria, ô domus mea,
Nunquam fiam exul,
Habens, paupertatis,
Tranſactu difficilem, vitam,
In acerbiſſimis doloribus.
Morte, morte prius domer,
Hoc die confecto. Malum enim
Non eſt aliud majus
Quàm ſolo patrio privari.

ANTISTROPHE II.

Vidimus: non ex alienis
Sermonibus *hoc* poſſumus referre.
Te enim neque civitas, neque aliquis amicorum
Miſeratus eſt, quae paſſa es
Graviſſima mala.
Pereat inviſus, qui non vult
Amicos juvare, aperiens candidam
Clavem pectoris;
Nec mihi unquam erit amicus *talis*.

ÆG. Salve Medea: hoc enim exordio
Pulchrius nemo novit *aliud* ad ſalutandum amicos.
MED. Salve et tu, ô fili ſapientis Pandionis,
Aegeu; unde accedis ſolum hujus terrae?
ÆG. Relicto antiquo ſacello Apollinis. [lum, iviſti?
MED. Quare verò ad umbilicum terrae, ubi eſt oracu-

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
Μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
Τὸν, ἀμηχανίας, ἔχουσα
Δυσπέρατον αἰῶ-
ν', οἰκτροτάτων ἀχέων.
Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα. Μόχθων
Δ' οὐκ ἄλλος ὕπερθεν
Ἢ γᾶς πατρίας τέρσεθαι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Εἴδομεν· οὐκ ἐξ ἑτέρων
Μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
Σὲ γὰ ἡ πόλις, ἢ φίλων τις
Ὤικτειρε, παθοῦσαν
Δεινότατον παθέων.
Ἀχάριτος ὄλοιθ', ὅτῳ παρέσαι
Μὴ φίλας τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
τι κλῃδα φρενῶν
Κἀμοὶ φίλος ἦ ποτ' ἔσᾳ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΙ. Μήδεια, χαῖρε· τῦδε γὰ προοίμιον
Κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλοις.
ΜΗ. Ὦ χαῖρε κ σύ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπισρωφᾷ πέδον;
ΑΙ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηςήριον.
ΜΗ. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐσάλης;

ΑΙ. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
ΜΗ. Πρὸς θεῶν, ἄπαγε· γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
ΑΙ. Ἄπαιδες ἐσμὲν, δαίμονος τινὸς τύχῃ.
ΜΗ. Δάμαρτος ὕσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
ΑΙ. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
ΜΗ. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
ΑΙ. Σοφώτερ', ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν, ἔπη.
ΜΗ. Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρηναμὸν εἰδέναι θεῦ;
ΑΙ. Μάλιστ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
ΜΗ. Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
ΑΙ. Ἀσκὸν με τὸν πρῶχοντα μὴ λῦσαι πόδα, ...
ΜΗ. Πρὶν ἄν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
ΑΙ. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
ΜΗ. Σὺ δ', ὡς τί χρῄζων, τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
ΑΙ. Πιτθεύς τίς ἐσι, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας....
ΜΗ. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέσατος.
ΑΙ. Τούτῳ θεῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
ΜΗ. Σοφὸς γὰ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
ΑΙ. Καὶμοὶ δὲ πάντων φίλτατος δορυξένων.
ΜΗ. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
ΑΙ. Τί γὰ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηκ' ὧδε;
ΜΗ. Αἰγεῦ, κάκισός ἐσι μοι πάντων πόσις.
ΑΙ. Τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
ΜΗ. Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
ΑΙ. Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέσερον.
ΜΗ. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν, δεσπότιν δόμων, ἔχει.
ΑΙ. Ἦ πυ τιπόλμηκ' ἔργον αἴσχισον τόδε;
ΜΗ. Σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὶν τῷ φίλοι.

Æ. Quaerens quomodo mihi contingat ſatio liberorum.
Med. Per Deos, ergo ſine liberis adhuc trahis vitam?
Æg. Sumus ſine liberis, daemonis alicujus invidiâ.
Med. Cùm habeas uxorem, an es ſine uxore?
Æg. Non ſumus lecti nuptialis expertes.
Med. Quid igitur dixit tibi Phoebus de liberis?
Æg. Obſcuriora verba, quàm ut poſſit homo conjicere.
Med. Eſtne fas nos ſcire oraculum Dei?
Æg. Maximè, quandoque et ſapientis indiget mentis.
Med. Quid igitur reſpondit? dicito, ſi fas eſt audire.
Æg. Nè ego prominentem utris ſolverem pedem . . .
M. Priuſquam quid facias, aut ad quam terram venias?
Æg. Priuſquam patrios rurſus *ad* lares venero.
M. Tu verò, quâ re indigens, navigas in hanc terram?
Æg. Eſt quiſpiam Pittheus, rex terrae Troezeniae. . .
Med. Filius Pelopis, ut aiunt, maxime pius.
Æg. Cum hoc Dei oraculum communicare volo.
Med. Eſt enim vir ſapiens, et exercitatiſſimus in hujuſmodi *rebus*. [paravi.
Æg. Et mihi chariſſimus amicorum quos in militiâ
M. Benè igitur tecum agatur, et conſequaris quae expetis.
Æg. Quare verò oculi tui et corpus ita contabuerunt?
Med. Egeu, peſſimus eſt mihi omnium maritus!
Æg. Quid ais? dic mihi apertè tuam triſtitiam.
Med. Jaſon injuriâ me afficit, nullâ à me affectus.
Æg. Quo facinore facto? die mihi apertius. [domûs.
M. Habet aliam uxorem, praeter me, dominam hujus
Æg. An igitur auſus eſt hanc turpiſſimam rem?
Med. Certò ſcias: nos verò, qui antè eramus amici, rejecti ſumus ignominia.

Æg. Utrum *alterius* amore captus, an tuum exoſus lectum? [micis.

Med. Magno ſanè amore *captus*, fidelis non fuit a-

Æg. Eat ergò, ſiquidem eſt malus, ut dicis.

Med. Cupivit accipere affinitatem regum.

Æg. Quis verò dat ei? pertexe hanc orationem.

M. Creon, qui dominus eſt hujus terrae Corinthiacae.

Æ. Ignoſcendum igitur tibi eſt quòd doles, ô mulier.

Med. Perii; praeter hoc, etiam expellor ex hâc terrâ.

Æg. A quo? hoc aliud rurſus novum narras malum.

Med. Creon me exulem expellit ex hâc terrâ.

Æg. Et permittit Jaſon? neque haec quidem laudo.

M. Verbis quidem non: ſed *tamen reipſâ* pati vult.
Sed rogo te ſupplex, per genas has,
Et tua genua, ſupplex jam *tibi* fio,
Miſerere; miſérere mei infelicis;
Neque me deſertam *ac* ejectam aſpicias:
Sed recipe me hoſpitam in tuam regionem et domum.
Sic tibi amor, à Diis, foecundus
Liberis, fiat, et ipſe beatus moriaris.
Lucrum autem non ſcis quantum inveneris hîc:
Faciam enim ut non amplius ſis ſine liberis; ſed liberos
Procreare ut poſſis efficiam: talia pharmaca novi.

Æg. Propter multa tibi hanc gratiam dare
Sum paratus, ô mulier: primùm quidem propter deos,
Deinde propter liberos, quorum generationem promit-
Ad hoc enim ego jam prorſus ſum ineptus. [tis:
Sic verò *utinam* habeam. Tu igitur ubi veneris *in Atticum* agrum,
Conabor te hoſpitio excipere, quia ſum juſtus.

ΑΙ. Πότερον ἰρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
ΜΗ. Μέγαν γ' ἔρωτα, πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
ΑΙ. Ἴτω νυν, εἶπερ, ὡς λέγεις, ἐσὶν κακός.
ΜΗ. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
ΑΙ. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
ΜΗ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. Συγγνωστὰ μὲν γὰ ἦν σὲ λυπεῖσθαι, γύναι.
ΜΗ. Ὀλωλα· χὤ, πρὸς γ', ἐξελαύνομαι χθονός.
ΑΙ. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
ΜΗ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.
ΑΙ. Ἐᾷ δ' Ἰάσων; τοῦδε ταῦτ' ἐπήνεσα.
ΜΗ. Λόγῳ μὲν οὐχὶ· καρτερεῖν δὲ βύλεται.
Ἀλλ' ἄντομαί σε, τῆσδε πρὸς γενειάδος,
Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκετία δὴ γίγνομαι,
Οἴκτειρον· οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
Καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς·
Δίξαι δὲ χῶρα χὠ δόμοις ἐφέστιον.
Οὕτως ἔρως σοὶ, πρὸς θεῶν, τελεσφόρος
Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
Εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε·
Παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
ΑΙ. Πολλῶν ἕκατι, τήνδε σοι δῦναι χάριν,
Γύναι, προθυμός εἰμι· πρῶτα μὲν θεῶν,
Ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς.
Εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φρυδὸς εἰμι πᾶς ἐγώ·
Οὕτω δ' ἔχοιμι. Σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
Πειράσομαί σου προξενεῖν, δίκαιος ὤν.

Τοσόνγε μέν τοι σοὶ προσημαίνω, γύναι·
Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς ἤ σ' ἄγειν βυλήσομαι·
Αὐτὴ δ' ἐάν περ εἰς ἐμὰς ἔλθῃς δόμους,
Μενεῖς ἄσυλος, κοὐ σε μὴ μεθῶ ποτε.
Ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
Ἀναίτιος γὼ ἐν ξένοις εἶναι θέλω.
ΜΗ. Ἔσται ταῦτ'· ἀλλὰ, πίστις εἰ γένοιτό μοι
Τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
ΑΙ. Ὧν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
ΜΗ. Πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρὸς ἐστί μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
Ἄγυσιν οὐ μεθῆς ἂν ἐκ γαίης ἐμέ·
Λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἐνώμοτος,
Φίλος γένοι' ἄν, καὶ πικρηνεύμασιν
Οὐκ ἂν πίθοιο. Τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ·
Τοῖς δ' ὄβλος ἐστί, καὶ δόμος τυραννικός.
ΑΙ. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμήθειαν.
Ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐ φείσαμαι·
Ἐμοί τε γὼ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,
Σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι·
Τὸ σόν τ' ἄρηρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεούς.
ΜΗ. Ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
Τὸν ἐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος....
ΑΙ. Τί χρῆμα δράσειν; ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
ΜΗ. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμὲ ἐκβαλεῖν ποτέ,
Μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
Χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
ΑΙ. Ὄμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἅλιόν τε φῶς,

Tantum verò hoc tibi praedico, mulier;
Nolo quidem te ex hâc terrâ abducere;
Quòd si ipsa veneris in meam domum,
Manebis ibi tuta, neque dimittam te unquam.
Ex hoc verò agro tu ipsa discedens effer pedem:
Inculpabilis enim etiam apud hospites esse volo.
Med. Erunt haec: sed, si fides daretur mihi
Horum, haberem omnia praeclarè à te.
Æg. Annon confidis? aut quid tibi est molestum?
Med. Confido. Sed domus Peliae est mihi inimica,
Et Creon; his enim, si jurejurando mihi devinctus fueris,
Abducere volentibus me ex agro non permittes *nec trades*: [obstrictus,
Verbis verò compositione factâ, et diis jurejurando
Amicus eris *mihi*, et *inimicorum meorum* legationibus
Non parebis, *ut ipsis me dedas*. Res enim meae sunt infirmae:
Illis verò sunt opes, et domus regia. [tione.
Æg. Ostendisti magnam providentiam in tuâ ora-
Sed, si placet tibi haec facere, non recuso:
Mihi enim haec quoque tutiora sunt, [micis:
Si ostendere possim aliquam excusationem tuis ini-
Et tua res erit firmior; praei verbis quos jurem deos.
Med. Jura solum terrae, et Solem patrem patris
Mei, et totum simul genus Deorum . . .
Æ. Quam rem facturum? aut quid non facturum? dicito.
M. Quod neque tu ejecturus me sis unquam è terra tuâ,
Neque, alius si quis meorum inimicorum me abducere
Velit, permissurum te id viventem et volentem.
Æg. Juro terram, et splendidum lumen Solis,

Et omnes deos, me his ſtaturum, quae ex te audio.
MED. Satis eſt: quid autem patieris, ſi non praeſtiteris hoc jusjurandum?
ÆG. Quae hominibus impiis ſolent accidere.
MED. Laetus abi: omnia enim rectè ſe habent.
Et ego *in* tuam civitatem quamprimùm veniam,
Ubi confecero quae paro, et confecuta fuero quae volo.

CHO. Sed te, rex, natus ex Maiâ deductor
Ducat domum:
Et ea, quaecunque, in animo habens, feſtinas,
Perficias: quia praeſtans vir,
Aegeu, apud me, viſus es.

MED. O Jupiter, et vindicta Jovis, et lumen ſolis,
Nunc gloriosè victrices meorum inimicorum, ô amicae,
Erimus, et in *rectam* viam ſumus ingreſſae:
Nunc demum ſpes eſt meos hoſtes daturos poenas.
Hic enim vir, quâ parte maximè laborabamus,
Apparuit portus meorum conſiliorum.
Ex hoc ſuſpendemus rudentem in puppe,
Ubi venerimus in civitatem et urbem Palladis.
Jam verò tibi omnia mea conſilia
Dicam: expecta verò non jucunda verba.
Miſſo aliquo ex meis domeſticis, ut Jaſon
Veniat in meum conſpectum poſtulabo:
Ipſi verò profecto blanda dicam verba,
Quòd et mihi haec placeant, et quod bene ſe habeant
Nuptiae regiae quas, proditâ me, habet,
Et utilia *haec* eſſe, et rectè facta.

Θνὺς τι πάντας, ἐμμένειν, ἃ σε κλύω.
ΜΗ. Ἀρκεῖ· τί δ', ὅπως τῶνδε μὴ μείνωσι, πάθοις;
ΑΙ. Ἃ τοῖσι δυστυχοῦσι γίγνεται βροτῶν.
ΜΗ. Χαίρων σοφιεῖν· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
Κἀγὼ σόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος, ἄναξ,
Πελάσει δόμοις·
Ὧν τ' ἐπίνοιαν, σπεύδεις, κατίσχων,
Πράξεισας· ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ, δεδέκησαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΜΗ. Ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἠλίου τε φῶς,
Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
Γεγησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν·
Νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.
Οὗτος γὰρ ὠφήρ, ἣ μάλιστ' ἐκάμομεν,
Λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
Μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
Ἤδη δὲ πάντα ταμά σοι βουλεύματα
Λέξω· δίκυ δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
Πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
Εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχει
Γάμους τυράννων οὓς, προδοὺς ἡμᾶς, ἔχει,
Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς εἰργασμένα.

Παῖδας δὲ μεῖναι τὰς ἐμὰς αἰτήσομαι.
Οὐχ ὡς λιποῦσα, πολεμίων ἐπὶ χθονὸς,
Ἐχθροῖσι παῖδας τὰς ἐμὰς καθυβρίσαι·
Ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλείως κτάνω.
Πέμψω γὰρ αὐτὰς, δῶρ' ἔχουσας ἐν χεροῖν,
Νύμφῃ φέρουσας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Λεπτὸν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον.
Κἄν τις, λαβοῦσα κόσμον, ἀμφιθῇ χροΐ,
Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης·
Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
Ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
Ὠίμωξα δ', οἷον ἔργον ἐς ἐργασίαν
Τὠντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτανῶ
Τἄμ'.—Οὔτις ἐστὶν ὅς τις ἐξαιρήσεται,—
Δόμον τε πάντα συγχέας Ἰάσονος,
Ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
Φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
Οὐ γὰρ γελᾶσθαι πλησίον ἐχθρῶν, φίλαι.
Ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
Οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
Ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξῆλθον δόμων
Πατρῴων, ἀνδρὸς Ἕλλησι λόγοις
Πεισθεῖσ'· ὃς ἡμῖν, σὺν θεῷ, τίσει δίκην.
Οὔτ', ἐξ ἐμοῦ, γὰρ παῖδας ὄψεται ποτε
Ζῶντας τοκοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
Νύμφης τεκνώσει παῖδ'· ἐπεὶ, κακῶς, κακὴν
Θανεῖν σφ' ἀνάγκη, τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
Μήδ' ἡσυχαίαν· ἀλλὰ, θατέρῳ τρόπῳ,
Βαρεῖαν ἐχθροῖς, κἀφίλοισιν εὐμενῆ·

Petam verò, ut liberi mei maneant:
Non ut relictura, hostium in agro,
Filios meos inimicis contumeliâ afficiendos:
Sed ut dolo filiam regis interficiam.
Mittam enim eos, habentes dona in manibus,
Et ferentes sponsæ, nè pellantur ex hâc terrâ,
Tenuem vestem, et circum auro textum.
Ea si acceptum ornamentum circumdederit corpori,
Miserè peribit, et omnis qui attigerit puellam:
Hujusmodi pharmacis perungam dona.
Hîc autem finio hunc sermonem.
Ingemisco autem, quale facinus est faciendum
Deinde nobis: interficiam enim liberos
Meos.—Nemo est qui possit eos evipere.—
Domumque totam Jasonis ubi miscuero *luctu*,
Exibo ex hâc terrâ, necem charissimorum liberorum
Fugiens, et ausa facinus impiissimum. [amicæ.
Non enim ferendum est ut derideamur ab inimicis, ô
Actum sit: quid me juvat vivere? neque mihi patria
Est, neque domus, nec *ullum* effugium malorum.
Peccavi tunc, quando reliqui
Domum paternam, verbis viri Græci
Persuasa: qui mihi poenas dabit, Deo volente.
Nam nunquam liberos, quos ex me sustulit, videbit
Deinceps vivos; neque ex novâ
Sponsâ gignet liberos: quia malam, malè,
Perire ipsam necesse est, meis pharmacis.
Nemo me ignavam et imbecillem existimet,
Neque tranquillam: sed, alterius ingenii,
Gravem inimicis, et benignam amicis:

Hujuſmodi enim hominum vita eſt glorioſiſſima.
Ch. Quandoquidem nobiſcum communicâſti hunc ſer-
Tibique prodeſſe volens, et legibus mortalium [monem,
Opitulans, dehortor te ab his faciendis. [dicas.
Med. Non erit alitèr: tibi verò venia danda eſt, quòd
Iſta, quae non ea mala pateris quae ego.
Ch. An igitur audebis tuos liberos occidere, mulier?
Med. Sic enim maximè cruciabitur maritus.
Cho. Tu verò eris miſerrima mulier.
Med. Eſto. Superflui ſunt intermedii ſermones.
Sed age, vade, et adducito Jaſonem:
Ad omnia enim fidelia te utimur.
Nihil autem dices eorum quae decrevi;
Si modò benè vis dominae, et es mulier.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

Cho. O Erechthidae quondam beati,
Et deorum filii beatorum,
Sacrâ terrâ, invictâque, *oriundi* indigenae;
Qui depaſcitis
Nobiliſſimam ſapientiam;
Semper per lucidiſſimum
Aetherem, jucundè, ambulantes;
Ubi, aliquando, caſtas
Novem Pierides

Τῶν γὰρ τοιούτων ἐυκλεέστατος βίος.
ΧΟ. Ἐπεὶπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
Σὲ τ' ὠφελῶν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
Ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπαινέσω τάδε.
ΜΗ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
Τάδ' ἐστί, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.
ΧΟ. Ἀλλὰ κλαυτὸν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;
ΜΗ. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεὶη πόσις.
ΧΟ. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
ΜΗ. Ἴτω. Περισοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι.
Ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
Εἰς πάντα γὰρ δὴ, σοι, τὰ πιστὰ, χρώμεθα.
Λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων·
Εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπότας, γυνή τ' ἔφυς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΧΟ. Ἐρεχθεΐδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
Ἱερᾶς χώρας, ἀπορθήτου
Τ', ἄπο, φερβόμενοι
Κλεινοτάταν σοφίαν·
Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
Βαίνοντες, ἁβρῶς, αἰθέρος,
Ἔνθά, ποθ', ἁγνὰς
Ἐννέα Πιερίδας

Λέγουσι Μύσας
Ξαιθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι·

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Καλλινάου τ' ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς,
Τὰν Κύπρις ἁλίζωσιν, ἀφυ-
σαμέναν, χώραν καταπνεῦσαν
Μετρίας ἀνέμων
Ἡδυπνόους αὔρας·
Αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
Χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
ων πλόκον ἀνθέων,
Τᾷ σοφίᾳ παρέδρους,
Πέμπειν ἔρωτας,
Παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.—

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Πῶς ἂν ἱερῶν ποταμῶν
Ἡ πόλις, ἢ φίλων,
Πόμπιμόν σε, χώρα,
Τὰν παγδολέτειραν, ἔξει,
Τὰν ὐχ ὁσίαν; μετ' ἄλλων
Σκέψαι τεκέων πλαγὰν·
Σκέψαι φόνον, οἷον αἰρῇ.
Μὴ,—πρὸς γονάτων σε πάντες
Πάντως ἱκετεύομεν,—
Μὴ τέκνα φονεύσῃς.

Musas dicunt
Plantâsse flavam Harmoniam:

ANTISTROPHE I.

Pulchrisluique ad Cephisi fluenta,
Venerem ferunt, *ex Cephiso* exhausi-
entem, regionem perflâsse
Mediocres ventorum
Dulce spirantes auras:
Semper autem injicientem
Comis fragrans rose-
orum sertum florum,
Sapientiae assessores,
Mittere amores,
Variae virtutis adjutores.——

STROPHE II.

Quomodo igitur sacrorum fluviorum
Aut urbs, aut amicorum
Regio te, *ad se* deductam,
Interfectricem *tuorum* liberorum, recipiet,
Non puram *nec piam mulierem?* cum aliis
Considera liberorum plagam *caedemque*;
Considera caedem, quam *faciendam* suscipis.
Nè,——per genua te omnes
Supplices vehementèr oramus,——
Nè *tuos* liberos interficias.

ANTISTROPHE II.

Quomodo verò confidentiam, aut *in* mente, aut
Manu, de tuis liberis,
Et animo, sumes,
Immanem admovens audaciam?
Quomodo etiam, oculis conjectis
In filios, lachrymarum expertem sortem
Continebis?—*in* caede, non poteris,
Liberis supplicibus cadentibus,
Madefacere manum, caede cruentam,
In misero animo.

JASON, MEDEA, CHORUS, PAEDAGOGUS.

JA. VENIO vocatus: etenim, quamvis *mihi* sis infensa,
Tamen non frustraberis hâc re: sed audiam
Quam rem novam ex me velis, mulier.
MED. Jason, rogo te, ut ea mihi, quae dicta sunt,
Condones: meas enim iras *te* ferre [ter nos mutuò.
Aequm certè *est*; quia sunt multa beneficia praestita in-
Ego enim mecum ipsâ rationem inii,
Et conviciata sum *mihi*: misera, quid insanio?
Et irascor illis qui *rebus meis* benè consulunt?
Inimica verò terrae *hujus* dominis sum facta,
Et marito, qui parat mihi utilissima,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Πῶς δὲ θράσος, ἢ φρενὸς, ἢ
Χειρὶ, τέκνων σέθεν,
Καρδίᾳ τε, λήψῃ,
Δειναὶ προσάγουσα τόλμαν;
Πῶς δ', ὄμματα προσβαλοῦσα
Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
Σχήσεις;—φόνον, ὦ δυνήσῃ,
Παίδων ἱκετῶν πιτνόντων,
Τέγξαι χέρα φοίνιον,
Ἐν τλάμονι θυμῷ.

ΙΑΣΩΝ, ΜΗΔΕΙΑ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑ. Ἥκω κελευσθείς· καί γ' ὕσα δυσμενὴς,
Οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τῆδέ γ' ἀλλ' ἀκούσομαι
Τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
ΜΗ. Ἰάσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
Συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός γ', ἐπεὶ τῶν πόλλ' ὑπείργασαι φίλα.
Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Καλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύσασιν εὖ;
Ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσαμαι,
Πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,

Γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτης τέκνοις
Ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
Θυμῷ; τί πάσχω, θεῶν πορίζοντων καλῶς;
Οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες; οἶδα δὶ χθόνα
Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
Ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ἠσθόμην ἀζυκίαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.
Νῦν ὖν σ' ἐπαινῶ· σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων.
Ἦι χρὴν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
Καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,
Νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
Ἀλλ' ἐσμὲν——οἷον, ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ, κακὸν,
Γυναῖκες· ὕκυν χρὴν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
Οὐδ' ἀντιτίνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
Παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
Ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε· λείπετε στέγας·
Ἐξέλθετ'· ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
Πατέρα, μεθ' ἡμῶν· καὶ διαλλάχθητ', ἄμα,
Τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους, μητρὸς μέτα·
Σπονδαὶ γὰ ἡμῖν· καὶ μεθέσηκεν χόλος.
Λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς. Οἴμοι κακῶν.
Ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
Ἆρ', ὦ τέκν', ὕτω, καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον,
Φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγὼ,
Ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι, καὶ φόβου πλέα·
Χρόνῳ δὶ νεῖκος πατρὸς ἐξαμυμένη,
Ὄψιν τερείνην τήνδ' ἔπλησα δακρύων.

Ducens puellam regiam, et fratres liberis
Meis gignens? annon *tandem* missam faciam
Iram? quid doleo, cùm dii dent bona?
Nonne sunt mihi liberi? scio autem è terrâ *Thessalicâ*
Exules nos et egenos *nuper* amicorum.
His animo agitatis, agnovi imprudentiam
Magnam *me* habere, et frustrâ iratam esse.
Nunc igitur laudo te, saperéque mihi videris,
Qui assumpseris nobis hanc affinitatem: ego verò stulta,
Quam oportebat, participem horum consiliorum,
Et simul perficere, et astare lecto,
Et gaudere quòd sponsa te curet.
Sed sumus—*id*, quod sumus, non dicam, malum,
Mulieres: non igitur oportet te imitari malos *mores* [*nostros*,
Neque reddere stulta pro stultis.
Concedimus; et dicimus nos malè sensisse
Tunc; sed nunc melius haec consideravi.
O liberi, liberi, venite huc; relinquite tecta;
Exite; salutate, et compellate
Patrem nobiscum; et reconciliamini, simul,
Ex priori odio, *suscepto* adversus amicos, cum matre:
Foedus enim est nobis; et *omnis* recessit ira.
Prehendite manum dextram. Hei mihi, *propter* mala!
Dum cogito de quodam facinore quod est occultum.
An igitur, ô filii, sic, et longum viventes tempus,
Charam praebebitis manum? Misera ego!
Ut recens ad lachrymas profundendas proclivis facta
sum, et metûs plena! [ciens,
Serò enim contentionem, quam cum patre habui, abji-
Implevi teneram hanc faciem lachrymis.

Ch. Et mihi, ex oculis, recentes eruperunt lachrymae.
Atque utinam non evadat majus malum quàm nunc eſt!
Ja. Probo haec, mulier; neque illa improbo:
Veriſimile enim eſt, *nec mirum*, iraſci foemineum genus
Marito nuptias alienas mercanti *ſibique comparanti*.
At in melius tuum mutatum eſt cor.
Agnoviſti verò *meliorem atque* victricem, ſed ſerò,
Sententiam: haec *ſunt* facta mulieris ſapientis.
Vobis verò, liberi, non inconſultè, pater
Comparavit multam ſalutem, cum diis:
Exiſtimo enim vos hujus terrae Corinthiacae
Principes fore, cum fratribus caeteris.
Sed creſcite: reliqua enim perficiet
Pater, et quiſquis deorum faverit *vobis*. [bertatis
Utinam verò vos videam benè educatos ad finem pu-
Pervenire, ſuperiores meis inimicis.
Heus tu! quid rigas pupillas teneris lachrymis,
Avertens retrò candidas genas,
Neque libenti animo à me accipis hunc ſermonem?
Med. Nihil eſt cauſae; de liberis hiſce cogito.
Ja. Confide verò: ego enim bene curabo haec.
Med. Faciam haec; non diffidam tuis verbis.
Mulier verò eſt, ſexus naturâ, mollis, et ad lachry-
mas proclivis. [hoſce?
Ja. Quid autem tantoperè ingemiſcis propter liberos
Med. Peperi eos: quando, autem, *tu modò* optabas vivere liberos *meos*,
Miſeratio me ſubiit, an hoc futurum ſit.
Caeterum, quorum causâ mecum in colloquium veniſti,
Ea partim quidem dicta ſunt, partim verò dicentur.

ΧΟ. Κἀμοὶ, κατ' ὄασων, χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ.
Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον, ἢ τὸ νῦν, κακόν.
ΙΑ. Αἰνῶ, γύναι, τάδ'· οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος
Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
Ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ.
Ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
Βυλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
Ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως, πατὴρ
Πολλὴν ἔθηκε, σὺν θεοῖς, σωτηρίαν·
Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι, σὺν κασιγνήτοις ἔτι.
Ἀλλ' αὐξάνεσθε· τἄλλα δ' ἐξεργάζεται
Πατήρ τε, κἀγὼ θεῶν ὅστις ἐσὶν εὐμενής.
Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
Αὐτὴ, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
Κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
ΜΗ. Οὐδὲν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.
ΙΑ. Θάρσει νῦν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.
ΜΗ. Δράσω τάδ'· οὔτι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις.
Γυνὴ δὲ, θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις, ἔφυ.
ΙΑ. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;
ΜΗ. Ἔτικτον αὐτούς· ζῆν, δ', ὅτ' ἐξηύχω τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
Ἀλλ', ὥσπερ ὕσεκ' εἰς ἐμὰς ἥκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι·

Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστέλλειν δοκεῖ,
Κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα,—γιγνώσκω καλῶς,—
Μήτ', ἐμποδὼν σοι, μήτε πειράνοις χθονὸς,
Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ·
Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσιν αἷ χερὶ,
Αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.
ΜΗ. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν, κέλευσον, αἰτεῖσθαι πατρὸς,
Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. Μάλιστα· κἀγὼ πείσειν γε δεξιώσομαι·
Εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.
ΜΗ. Συλλήψομαί σοι δὲ τῇδε σοὶ κἀγὼ πόνου·
Πέμψω γὰρ αὐτῇ, δῶρ' ἃ καλλίστοις ἐγὼ
Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
Λεπτόν τε πέπλον, ἠ χέρας χρυσήλατον,
Παῖδας φέροντας. Ἀλλ', ἔσον τάχος, χρεὼν
Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
Εὐδαιμονήσει δ' ἐξ ἑνὸς μυρία,
Ἀνδρὸς γ' ἀρίστου σῷ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
Κεκλημένην τε κάσμαν, ὃν πρὸ Ἥλιος,
Πατὴρ πατρὸς, δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
Λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε,
Φέροντες·—οὐ τοι δῶρα μικτὰ δέξεται.
ΙΑ. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
Δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῴζε, μὴ δίδου τάδε.

Quandoquidem principibus agri me ablegare placet,
Et mihi haec sunt optima;—cognosco benè;— [sim,
Ut neque tibi, neque dominis *hujus* agri, impedimento
Habitans *hîc*; videor enim inimica esse *tuae* familiae:
Nos quidem ex hoc agro abibimus in exilium:
Ut autem liberi possint educari tuâ manu,
Roga Creontem nè fugiant hanc terram.
Ja. Haud scio an *ei rem* persuasurus sim: sed *tamen*
oportet tentare.
Med. Tu verò saltem jube petere, à patre, tuam
Uxorem, nè *mei* liberi fugiant hanc terram.
Ja. Maxime; et existimò ego me *rem* persuasurum
Si modò mulierum est aliarum una. [esse ipsi;
Med. Ego quoque te adjuvabo in hoc labore:
Nam mittam ei, dona quae pulchritudine superant *res*
Nunc inter homines *exquisitas*, *hoc probè* novi ego,
Tenuem vestem, et coronam auream: multò;
Ea ferunt mei filii. Sed, quàm celerrimè, oportet
Aliquem ex famulis huc afferre ornatum.
Erit autem beata *sponsa tua* non *in* unâ, sed in sex-
Virum optimum te nacta conjugem, [centis *rebus*;
Et possidens ornatum, quem olim Sol,
Pater patris *mei*, dat suis posteris.
Sumite haec dona nuptialia, pueri, in manus;
Et beatae dominae sponsae date,
Ferentes:—non accipiet contemnenda munera.
Ja. Cur verò, ô demens, his evacuas tuas manus?
Putasne domum regiam carere stolis?
Putasne auro? serva, nè des haec.

Si enim nos alicujus pretii aestimat
Mulier, anteponet opibus,—certò scio ego.
Med. Nè tu mihi *haec dicas*: muneribus nam vel
Deos flecti fama *est*:
Aurum verò potentius est, inter homines, quàm infinitae orationes.
Illi favet fortuna: illam nunc auget Deus. [lium
Nova *sponsa* dominatur. Meorum verò liberorum exi-
Etiam vitâ permutaremus, non soldm auro.
Verum, ô filii, ingressi vicinas aedes,
Patris novam uxorem, dominamque meam,
Supplices orate; exorate nè fugiatis *hanc* terram,
Dantes *istum* ornatum: hac enim re potissimum opus est;
Ut ipsa accipiat in manus haec dona. [sequi,
Ite quàm celerrimè; et matri, de illis quae cupit con-
Afferte bonum nuncium, re prosperè gestâ.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

Ch. Nunc spes nulla ampliùs *est* mihi liberorum vitae:
Nulla *supersit* amplius: eunt enim ad caedem jam.
Accipiet sponsa, aureorum redimiculorum
Accipiet, infelix, noxam:
Flavam, verò, circa comam,
Ponet Plutonis ornatum,
Haec *Medeae munera* manibus accipiens.

Εἴπερ γὰ ἡμᾶς ἄξιοῖ λόγου τινὸς
Γυνὴ, προθήσει χρημάτων——σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ΜΗ. Μή μοι σύ' πείθειν δῶρα, ἢ θεὺς λόγος.
Χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
Κείνης ὁ δαίμων' πεῖνα νῦν αὔξει θεός.
Νέα τυραννεῖ. Τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', ὦ χρυσοῦ μόνον.
Ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλησίους δόμους,
Πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
Ἱκετευετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φυγεῖν χθόνα,
Κόσμον διδόντες' τῇδε γὰ μάλιστα δεῖ,
Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
Ἴθ' ὡς τάχιστα' μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

ΧΟ. Νῦν ἐλπίδες οὐκ ἔτι μοι παίδων ζωᾶς
Οὐκέτι' σείχυσι μὲν εἰς φόνον ἤδη.
Δέξεται νύμφα, χρυσέων ἀναδέσμων
Δέξεται, δύσανος, ἄταν'
Ξανθᾷ, δ', ἀμφὶ κόμᾳ,
Θήσει τὸν ἅιδα κόσμον,
Ταῦτα ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ στέφη,
Χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.
Νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοπομπίαι,
Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
Καί μοῖραν θανάτου
Προσλήψεται, δύσανος·
Ἄταν δ' οὐχ ὑπεκφεύξεται.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνομφε,
Κηδεμὼν τυράννων,
Παισὶν, ὃ κατειδὼς,
Ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
Ἀλλόχῳ τε σᾷ συγερὸν θάνατον.
Δύσανε, μοίρας δυσπραξίαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Μεταστένομαί δὲ σὸν ἄλγος,
Ὦ τάλαινα πάθεων
Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
Τὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
Λεχέων, ἄ, σοι, προλιπὼν, ἄναμπτος
Ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις συνεύνῳ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες· ἴδε σοι φυγᾷ
Καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἁσμένη χεροῖν
Ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.

ANTISTROPHE I.

Alliciet *eam* gratia, divinusque fulgor peplî,
Auream coronam ut *capiti* circumponat.
Apud inferos autem mox sponsa ornabitur;
Tale in septum cadet,
Et sortem mortis *talem*
Accipiet, infelix:
Aten verò non subterfugiet.

STROPHE II.

Tu verò, ô miser, ô infelix sponse,
Gener regum,
Non animadvertens, liberis
Adducis pernicioſam vitam,
Et uxori tuae tristem mortem.
O infelix, quantum calamitatem ignoras!

ANTISTROPHE II.

Gemo tuum dolorem,
O misera liberorum
Mater, quae interficies
Liberos, propter nuptiales
Lectos, quibus, in tuam contumeliam, relictis, injuste
Maritus habitat cum aliâ uxore.

PAED. Liberi tui, ô domina, liberati sunt ab exilio;
Et regia sponsa libens dona manibus
Accepit: indè verò pax est tuis liberis.

MED. Sine. PAED. Cur ſtas perturbata, quùm feli-
Cur retrò vertiſti tuas genas, [citèr rem geris?
Et non libentèr à me accipis hunc ſermonem?
MED. Heu, heu! PAED. Haec non conſentiunt cum
illis quae nunciavi tibi. [caſum nunciavi
MED. Heu, heu valdè rurſus! PAED. An aliquem
Inſciens, et ſpe laeti nuncii fruſtratus ſum?
MED. Nunciâſti quae nunciâſti; non tibi vitio verto.
PAED. Cur igitur oculos demittis, et lachrymas?
M. Multa me neceſſitas, ô ſenex, *haec facere cogit*: talia.
Et ego, malè cogitans, machinata ſum. [enim dii,
PAED. Confide tu: obtines nam adhuc liberos.
MED. Alios priùs ad inferos deducam miſera ego.
PAED. Non tu ſola divulſa es à tuis liberis.
Oportet hominem levitèr ferre calamitates.
MED. Faciam haec: ſed ingredere in domum,
Et para pueris quae convenit quotidie.
O filii, filii, vobis quidem jam eſt urbs,
Et domus, in quâ, me miſerâ relictâ,
Habitabitis, ſemper orbati matre:
Ego verò jam vado in aliam terram exul,
Priuſquam ex vobis potuerim capere voluptatem, et
vos videre florentes;
Priuſquam connubium, et uxorem, et nuptiales
Lectos ornârim, faceſque ſuſtulerim accenſas!
O me miſeram ob meam contumaciam!
Fruſtrà igitur vos, ô filii, educavi;
Fruſtraque laboravi, et conſumpta ſum laboribus,

ΜΗ. Ἔα. Π. Τί συγχυθεῖσ' ἔσηκας, ἠνίκ' εὐτυχεῖς;
Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα,
Κὐκ ἀσμένη τόδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
ΜΗ. Αἰ, αἰ. Π. Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγειλμένοις.
ΜΗ. Αἰ αἰ μάλ' αὖθις. Π. Μῶν τιν' ἀγγέλων τύχην
Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην ἐναγγέλου;
ΜΗ. Ἠγγειλας οἷ' ἤγγειλας· ὔ σε μέμφομαι.
ΠΑΙ. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, κ' δακρυρροεῖς;
ΜΗ. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ,
Κἀγὼ, κακῶς φρονοῦσ', ἐμηχανησάμην.
ΠΑΙ. Θάρσει· κρατεῖς τοι κ' σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
ΜΗ. Ἄλλας καταίξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.
ΠΑΙ. Οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.
Κύφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
ΜΗ. Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
Καὶ πασὶ πόρσυν' οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν,
Ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μέν ἐστι δὴ πόλις,
Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
Οἰκήσετ', αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
Πρὶν σφῶν ὄνασθαι, κ' πιδεῖν εὐδαίμονας·
Πρὶν λέκτρα, κ' γυναῖκα, κ' γαμηλίους
Εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
Ὦ δυσάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.
Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην·
Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, κ' κατιζάνθην πόνοις,

Στερρὰς ἀνεγκὼν ἐν τέκνους ἀλγηδόνας.
Ἦ μὴν πόθ' ἡ δύστηνος οὐχὶ ἐλπίδας
Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
Καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν
Ζηλωτὸν ἀνθρώποισιν. Νῦν δ' ἔκλυτος δὴ
Γλυκεῖα φροντὶς· ἀφῶν, γὰ, ἱστορημένη.
Λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινὸν τ' ἐμοὶ·
Ὑμεῖς δὲ μητρὸς ὑπέρ' ὄμμασιν φίλοις
Ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀπηλλαγμένοι βίου.
Φεῦ, φεῦ· τί πρὸς δέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
Τί προσγελᾶτε τὸν παυσάτον γέλων;
Αἲ, αἲ· τί δράσω; καρδία γὰ οὐχέτι.
—Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων,
Οὐκ ἂν δυναίμην. Χαιρέτω βουλεύματα
Τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
Τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε, τοῖς τούτων κακοῖς,
Λυπῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα πλῆσθαι κακά;
Οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.
Καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,
Ἐχθρὰς μεθεῖσα τὰς ἐμὰς ἀζημίους;
Τολμητέον τάδ'. Ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης
Τὸ κ' προέσθαι μαλθακὸς λόγους φρενί.
Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ἔτω δὲ μὴ
Θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
Ἆ, ἆ.—Μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε·
Ἔασον αὐτούς, ὦ τάλαν· φεῖσαι τέκνων·

Ferens duros dolores in parta.
Profectò quondam infelix habui ſpem [triretis,
Magnam in vobis *ſitam*; ſore ut ſenio gravem me nu-
Et mortuam manibus recte componeretis:
Quae res expetenda mortalibus. Nunc verò jam periit
Haec dulcis cura: nam, vobis orbata,
Triſtem degam vitam, acerbamque mihi:
Vos verò matrem non ampliùs charis oculis
Videbitis, tranſeuntes in aliud vitae genus.
Heu, heu! cur me oculis aſpicitis, liberi?
Cur arridetis hoc extremo riſu?
Heu, heu! quid faciam? cor enim *mihi* diſperit.
—Mulieres, quia vidi laetos oculos liberorum,
Non poſſem *fuisse quod ſtatui*. Valeant conſilia
Priora: abducam filios meos è terrâ
Quid opus eſt me, patrem horum, horum malis,
Cruciantem, mihi bis tanta mala accerſere?
Nequaquam ego *hoc faciam*. Valeant *iſta* conſilia!
Verùm quid patior? an volo derideri,
Dimittens meos inimicos impunitos?
Audendum hoc eſt. Nam ignaviae meae eſt
Hoc, quòd et iſtos molles ſermones animo *cogitatos*
Intrate, pueri, in aedes: cui verò non [protulerim.
Licet adeſſe meis ſacrificiis, hoc
Ipſi curae erit: manum verò *meam tandem* non corrumpam.
Heu, heu!—Nequaquam verò, mi anime, nè tu fal-
Mitte eos, ô miſer: parce liberis: [ſam hanc partem:

Illic, nobiſcum, viventes, exhilarabunt te.
—Non, per daemones infernos, qui ſunt apud Plutonem,
Nunquam hoc fiet, ut ego inimicis
Filios meos relinquam injuriâ afficiendos.
Omninò neceſſe eſt eos mori: et, quoniam hoc oportet,
Nos occidemus *eos*, qui procreavimus *eos*.
Omninò actum eſt hoc, et non aliter fiet.
Et jam corona in capite eſt, et in peplis
Sponſa regia perit: *hoc* ego benè ſcio.
Verum ego vado miſerrimam viam,
Et hos longè triſtiore viâ mittam.
Liberos *meos* alloqui volo: date, ô liberi,
Date matri dextram manum; ſalutate *matrem*.
O chariſſima manus, et mihi chariſſimum os,
Et ſpecies, et vultus generoſus liberorum . . .
Sitis felices: ſed illic; res enim, quae hîc *erant*,
Pater abſtulit. O jucundum complexum:
O teneram cutem et dulciſſimum halitum liberorum . . .
Ite, ite. Non ampliùs intueri
Vos poſſum; ſed vincor malis. [auſura:
Et intelligo quidem qualia *ſint ea* mala *quae* ſum
Sed ira eſt potentior meis conſiliis, [rum.
Quae quidem hominibus cauſa eſt maximorum malo-

CHO. Saepe jam per ſubtiliores
Sermones ivi, et ad certamina
Magna veni; ſi convenit genus
Muliebre ſtudiis incumbere: ſed enim eſt
Muſa etiam nobis, quae verſatur nobiſcum

Ἔχει, μεθ' ἡμῶν, ζῶντες, εὐφρανοῦσί σε.
—Μὰ τὰς παρ' ᾅδην πατέρας ἀλάστορας,
Οὔτοι ποτ' ἔσαι τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
Παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ, δὲ, χρὴ,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Πάντως πέπρακται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.
Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
Νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Ἀλλ' εἶμι γὰ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
Καὶ τόνδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι.
Παῖδας προσειπεῖν βούλομαι· δότ', ὦ τέκνα,
Δότ', ἀσπάσασθε, μητρὶ δεξιὰν χέρα.
Ὦ φιλτάτη χείρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων....
Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
Πατὴρ ἀφείλετ'. Ὦ γλυκεῖα προσβολὴ·
Ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων...
Χωρεῖτε, χωρεῖτ'. Οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
Οἵα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
Καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ·
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
Ἦλθον μείζυς, εἰ χρὴ γενεὰν
Θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γάρ ἐστι
Μῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ

Σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ·
Παῦρον δὴ γένος, ἐν πολλαῖσιν,
Εὔροις ἄν, ἴσως,
Κὐκ ἀπόμυσον, τὸ γυναικῶν.
Καὶ φημὶ, βροτῶν οἵ τινές εἰσι
Πάμπαν ἄπειροι, μήδ' ἐφύτευσαν
Παῖδας, προφέρειν, εἰς εὐτυχίαν,
Τῶν γεναμένων.
Οἱ μέν τ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν
Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
Παῖδες τελέθουσ', ὐχὶ τυχάντες,
Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
Οἵσι δὲ, τέκνων ἔσὶν, ἐν οἴκοις,
Γλυκερὸν βλάστημ', ἴσορῶ μελέτῃ
Κατατρυχομένους, τὸν ἅπαντα χρόνον.
Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς·
Βιότου θ' ὁπόθεν λείψωσι τέκνοις·
Ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ', ἐπὶ φλαύροις,
Εἴτ', ἐπὶ χρηστοῖς, μοχθοῦσι, τόδε
Ἔσιν ἄδηλον.
Ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον, ἤδη,
Πᾶσιν, κατηρῶ, θνητοῖσι, κακόν.
Καὶ δὴ γὰ ἄλις βίοτον εὗρον,
Σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων,
Χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
Δαίμων, ὕτος, φρυδος ἐς αἶσαν,
Θάνατος, προφέρων σώματα τέκνων.
Πῶς ὔν χρὴ, πρὸς τοῖς ἄλλοις,

Sapientiae *docendae* causâ; verùm non cum omnibus
Exiguum enim numerum, inter multas, [*habitat*:
Invenias, fortaſſe,
Nec à Muſis alienum, *numerum inquam* mulierum.
Et aio, mortalium quicunque ſunt
Omninò *nuptiarum* expertes, nec genuerunt
Liberos, anteïre, felicitate,
Eos qui *liberos* progenuerunt.
Qui enim non habent liberos, propter imperitiam
Utrum res ſuavis hominibus, an verò ingrata
Sint liberi, cum non habeant,
Carent multis miſeriis.
Sed quibus, in aedibus, eſt liberorum
Dulce germen, eos video curis
Confici, omni tempore.
Primum quidem quo pacto bene *ipſos* educent;
Et unde victum relinquant liberis:
Praeterea verò utrum, prò malis,
An, pro bonis, laborent,
Hoc incertum eſt.
Unum verò, quod eſt omnium extremum, jam
Dicam, omnibus hominibus, malum.
Etenim jam *multi* abundè victum invenerunt *liberis*,
Corporaque liberorum ad pubertatem pervenerunt,
Bonique evaſerunt: ſi tamen *malus ipſis* occurrat
Daemon, haec, procul ab hominum oculis rapiens ad
Mors, fert corpora liberorum. [Plutonem,
Quomodo igitur prodeſt, praeter alios,

Hunc etiam acerbiſſimum dolorem,
Propter liberorum mortem,
Addere Deos hominibus?

MEDEA, NUNTIUS, CHORUS, FILIUS, JASON.

MED. AMICAE, jampridem praeſtolans eventum fortunae,
Expecto, ab illâ parte, quò res ſit caſura.
Equidem video hunc ex Jaſonis
Miniſtris venientem ſpirituque irritato:
Significat autem ſe novum aliquod malum nunciaturum.
NUN. O, quae dirum facinus impiè patrâſti,
Medea, fuge, fuge; neque navalem
Relinquens currum, neque vehiculum terram calcans.
M. Quid verò mihi dignum hoc exilio *patratum eſt?*
NUN. Puella regia modò periit,
Et Creon, qui *eam* genuit, tuis incantamentis.
MED. Pulcherrimum ſermonem dixiſti: inter bene-
Et amicos meos, poſthac jam eris. [factores,
NUN. Quid ais? an rectè ſapis, et non inſanis, mulier?
Quae, cum injuriâ affeceris lares regios,
Gaudes audiens, et non metuis haec?
MED. Ego etiam poſſum aliquid contra tua
Verba dicere: ſed nè nimiùm properes, amice;
Verum enarra quomodo periêrint: nam bis tantum
Nos delectaveris, ſi peſſimè ſint mortui.

Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην,
Παίδων ἕνεκεν,
Θνητοῖσι θεὸς ἐπιβάλλειν;

ΜΗΔΕΙΑ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΑΙΣ, ΙΑΣΩΝ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΜΗ. ΦΙΛΑΙ, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,
Καραδοκῶ τἀκεῖθεν, οἵ προβήσεται.
Καί τοι δίδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον·
Δείκνυσι δ' ὡς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.
ΑΓ. Ὦ, δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη,
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
Λιπὼν ἀκτήνην, μήτ' ὄχον πεδοσιβῆ.
ΜΗ. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
ΑΓ. Ὤλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
ΜΗ. Κάλλιστον εἶπας μῦθον· ἐν δ' εὐεργέταις,
Τοὐντεῦθεν, ἤδη, κἀμοῖς ἐσῃ.
ΑΓ. Τί φής; φρονεῖς μὲν ὀρθά, κοὐ μαίνῃ, γύναι;
Ἥ τις, τυράννων ἑστίαν ἠκισμένη,
Χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβῇ τὰ τοιάδε;
ΜΗ. Ἔχω τι κἀγὼ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
Λέξον δὲ πῶς ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.

ΑΓ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπλυχος γυνὴ,
Σὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικὰς δόμους,
Ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
Δμῶες· δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
Σὲ, καὶ πόσιν σὸν, νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
Κύνει δὲ ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῇ ὕπο,
Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.
Δέσποινα δ', ἣν νῦν, ἀντὶ σοῦ, θαυμάζομεν,
Πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυναρίδα,
Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
Ἔπειτα μέν τοι πρυκαλύψατ' ὄμματα,
Λευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἐμπαλιν παρηίδα,
Παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
Ὀργάς τ' ἀφῆρει καὶ χόλον νεάνιδος,
Λέγων τάδ'· "ὦ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις,
"Παύσῃ δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
"Φίλους νομίζουσ', ὥσπερ ἂν πόσις σέθεν.
"Δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς
"Φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν."
Ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
Ἀλλ' ἦντεσ' ἀνδρὶ πάντα· κἀπρὶν ἐκ δόμων
Μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
Λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο,
Χρυσῆν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
Κἄπειτ', ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων, διέρχεται
Στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,

NUN. Poſtquam gemina ſoboles tuorum liberorum
Cum patre, et ingreſſa eſt nuptiales aedes, [venit,
Gaviſi ſumus, qui tuis laborabamus malis,
Famuli: per aures verò ſtatim ibat multus ſermo,
Te, et tuum maritum diremiſſe priorem diſcordiam.
Oſculabatur autem alius quidem manum, alius verò
flavum caput
Puerorum: ego verò et ipſe, prae laetitiâ,
Simul tuos filios comitabar in conclave mulierum.
Domina verò, quam nunc, pro te, admiramur,
Priuſquam vidiſſet par tuorum liberorum,
Habebat promptum oculum in Jaſonem:
Deinde verò texit oculos,
Et retrò avertit candidas genas,
Abominans ingreſſum puerorum: ſed maritus tuus
Abſtulit iram et bilem puellae,
Haec dicens: " nè ſis inimica amicis.
" Deſiſteque ab irâ, et *huc* iterum converte caput,
" Exiſtimans amicos eoſdem, quos maritus tuus.
" Accipe verò munera, et roga patrem [tiam."
" Ut remittat exilium his *meis* liberis, *in* meam gra-
Haec verò, ut aſpexit ornatum, non continuit ſe,
Sed promiſit viro omnia: et, priuſquam ex aedibus
Procul abirent pater et liberi tui,
Acceptam variam veſtem induit,
Ponenſque auream coronam ſupra cincinnos,
Nitidum *ad* ſpeculum componit comam,
Inanimae corporis imagini arridens.
Deinde, ubi ſurrexiſſet de ſolio, perambulat
Aedes, delicatè incedens candidis pedibus,

Donis *hisce* vehementer gaudens, multum et saepe
Cervicem ad erectam oculis respiciens.
Postea verò erat miserabile spectaculum videre:
Nam, mutato colore, obliqua retro
Cedit, tremens membris: et vix antevertit,
Solio illapsa, nè caderet in terram.
Tum verò una ex famulis anus, cum existimaret
Aut Panis iram, aut alicujus *alius* Dei *in* ipsam venisse,
Ululatum edidit, priùs quam videret per os
Exeuntem candidam spumam, et ab oculis
Vertentem pupillas, et non ampliùs in corpore esse
sanguinem.
Deinde, sono diversam ab ululatu, emisit magnam
Ejulationem: statim verò una quidem in domum patris
Cucurrit; alia verò ad recentem maritum,
Dictura calamitatem sponsae: tota verò
Domus resonabat frequentibus discursitationibus.
Jam vero *Morbus*, tollens celerem pedem,
Velut equus velox, cursûs metam attigit;
Quum illa, ex mutâ et quae clauserat oculos,
Graviter ingemiscens, misera excitabatur:
Nam duplex malum infestabat eam.
Aurea quidem corona, capiti imposita,
Emittebat mirabilem vorticem ignis omnia devorantis:
Pepli verò tenues, tuorum liberorum dona,
Devorabant candidam carnem infelicis.
Ipsa verò, inflammata, fugiebat, surgens de solio,
Concutiens crines et caput huc et illuc,
Volens abjicere coronam: sed, firmiter *haerens capiti*,

Δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
Τέτροπτ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
Τὸ τηνδε μέν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
Χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λευχρία πάλιν
Χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα· κ' μόλις φθάνει,
Θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
Καί τις γεραιὰ σφοστόλων, δόξασά ἂν
Ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἢ τινος θεῶν, μολεῖν,
Ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ κατὰ στόμα
Χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
Κόρας τρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐτὸν χροΐ.
Εἶτ' ἀντίμολπον ἦχεν ὁλολυγῆς μέγαν
Κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους
Ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
Φράσουσα νύμφης συμφοράν· ἅπασα δὲ
Στέγη φυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
Ἤδη δ', ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον, δρόμῳ,
Ταχὺς βαδιστὴς, τερμόνων, ἀιθήπλετο.
Ἡ δ', ἐξ ἀναύδου κ' μύσαντος ὄμματος,
Δεινὸν στενάξασ', ἡ τάλαιν' ἠγείρετο·
Διπλῶν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.
Χρυσοῦς μὲν, ἀμφὶ κρατὶ κείμενος, στλόκος,
Θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός·
Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
Φεύγει δ', ἀνασὰς ἐκ θρόνων, πυρουμένη,
Σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
Ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀρηρότως

Σύνδεσμα χρυσὸς οὐχί· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
Ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τάσον δ' ἐλάμπετο·
Πίτνει δ' ἐπ' ὄσσας, συμφορᾷ νικωμένη,
Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν·
Οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
Οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ', ἐξ ἄκρων,
Ἔσταζε, κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί·
Σάρκες δ', ἀπ' ὀστέων, ὥστε πευκίνων δάκρυ,
Γναθμῶν, ἀδήλοις φαρμάκοις, ἀπέρρεον·
Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
Νεκρῷ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον.
Πατὴρ δ' ὁ τλήμων, συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνει νεκρῷ,
Ὠἴμωξε δ' εὐθὺς· κἀ, περιπλύξας χέρας,
Κύνει, προσαυδῶν τοιάδ'· "ὦ δύστηνε παῖ,
"Τίς, ὧδ' ἀτίμως, δαιμόνων, σ' ἀπώλεσε;
"Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
"Τίθησιν; οἴμοι· συνθάνοιμί σοι, τέκνον."
Ἐπεὶ δὲ θρήνων κἀ γόων ἐπαύσατο,
Χρὴ ζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
Προσεῖχεθ', ὥστε κισσὸς ἕρπειν δάφνῃ,
Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα.
Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
Ἡ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
Σάρκας γεραιὰς ἐσπάραξ' ἀπ' ὀστέων.
Χρόνῳ δ' ἀπέστη, κἀ μεθῆκ' ὁ δύσμορος
Ψυχήν· κακῶν γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
Κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε, κἀ γέρων πατὴρ,

Vinculum aurum habebat: ignis vero, poſtquam comam
Conceſſit, magis, *atque adeò* bis tantum, emicuit:
Ipſa verò, victa malo, cadit in terram,
Et à nemine potuit facilè agnoſci praeterquam à patre:
Nec oculorum enim clarus erat ſtatus,
Nec liberalis facies: ſanguis verò, ex ſummo
Capite, ſtillabat, mixtus igni;
Et caro, ex oſſibus, ſicut picene lachrymae,
Per genas defluebat, arcanis illis pharmacis:
Horrendum ſpectaculum: omnes verò metuebant attingere
Cadaver: fortunam enim habebamus magiſtram.
Sed infelix pater, ignoratione mali,
Statim ingreſſus domum, irruit in eam jam mortuam,
Et ſtatim coepit ejulare: et, manibus circundans *eam*,
Oſculabatur, his *eam* compellans: " O miſera filia,
" Quis Deorum tam turpitèr te perdidit?
" Quis me ſenem filicernium orbatum te
" Facit? hei mihi! Utinam tecum moriar, filia!"
Poſtquam autem lamentationum et luctuum finem fecit,
Volens ſenile excitare corpus,
Adhaeſit, ſicut hedera ramis lauri,
Tenuibus peplis: erat autem horribilis lucta.
Ipſe enim volebat excitare genu,
Ipſa verò retrahebat: ſi verò per vim trahebat,
Senilem carnem divellebat ab oſſibus.
Tandem verò defecit, et infelix demiſit
Animam: non enim amplius malo erat ſuperior.
Jacent autem mortui, filiaque, et ſenex pater, *alter*

Prope *alterum*; digna lachrymis calamitas.
Quare mihi tua quidem *persona* è medio recedat, *audito hoc* sermone:
Cognoscès enim tu ipsa poenae effugium.
Res verò mortalium non nunc primùm arbitror umbram *esse*:
Neque trepidans dixerim, illos qui, de mortalibus, sapientes
Videntur esse, et indagatores *artificesque* sermonum,
Hos maximè stultos esse judicandos.
Nemo enim mortalium est beatus vir:
Opibus verò affluentibus, fortunatior
Alio fieri potest alius: beatus verò nequaquam.
Cho. Videtur Deus multa, hoc die,
Mala congesturus justè in Jasonem.
O misera, quàm miseramur tuam calamitatem,
Filia Creontis, quae in Plutonis domo
Vadis, propter nuptias Jasonis!
Med. O amicae, decretum est mihi negotium, quàm primum
Interfecero liberos, discedere ex hâc terrâ:
Neque, cunctando, prodere liberos,
Ut interficiantur ab aliâ infestiore manu.
Omninò necesse est eos mori: quia verò oportet,
Nos occidemus *eos*, qui etiam *eos* procreavimus.
Sed age, ô cor, armeris: quid cunctamur
Mala, dira et necessaria, facere?
Age, ô misera manus mea: arripe gladium:
Corripe: vade ad tristem metam vitae:
Et ne sis ignava, neque memineris liberorum;—
Oh charissimos!—ut peperisti: sed, hoc saltem
Brevi die, obliviscaris filiorum tuorum.

Πέλας· σοθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
Τὰ θνητὰ δ' ἤνυν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν·
Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν
Δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
Τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.
Θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ·
Ὄλβου δ' ἐπιρρύεντος, εὐτυχέστερος
Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος· εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.
ΧΟ. Ἔοικ' ὁ δαίμων πολλὰ, τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ,
Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
Ὦ τλῆμον, ὡς σου συμφορᾶν οἰκτείρομεν,
Κόρη Κρέοντος, ἥ τις εἰς ᾅδου δόμους
Οἴχῃ, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.
ΜΗ. Φίλαι, δέδοκται τοὔργον, ὡς τάχιστά μοι,
Παῖδας κτανοῦσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός·
Καὶ μὴ, σχολὴν ἄγουσαι, ἐκδοῦναι τέκνα
Ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
Ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν
Τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
Ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ· λάβε ξίφος·
Λάβ'· ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου·
Καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,—
Ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικες· ἀλλὰ, τήνδε γε,
Λαθοῦ, βραχεῖαν ἡμέραν, παίδων σέθεν.

Κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ οἰκτίσας τάφ', ὅμως
Φίλει γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟ. Ἰὼ γᾶ τε, καὶ παμφαὲς ἀκτὶς
Ἀελίου, κατίδατ' ἴδετε πάν
Ὀλομέναν γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
Τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόναν·
Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
Γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν
Δ' αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
Ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε
Κατάπαυσον· ἔξελ' ἄϊσον, φοινίαν
Τάλαιναν τ', ἐρινὺν, ὑπ' ἀλαστόρων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Μάταν μόχθος ἔρρει τῶν τέκνων·
Καὶ μάταν γόνος φίλιον τέκες, ὦ
Κυανέαν λιποῦσα Συμπληγάδων
Πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
——Δειλαία, τί σοι φρενῶν
Βαρὺς χόλος προσπίτνει,
Καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
Χαλεπὰ γὰρ, βροτοῖς, ὁμογενῆ μιάσμα-
τ', ἐπὶ γαῖαν, αὐτοφόνταισι.——Ξύνοι-

Posteà verò luge: etsi enim occideris eos, tamen
Chari fuerunt, sed ego infelix mulier.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

CHO. Iô terrâ, et omnia illustrans radius
Solis, aspicite; videte illam
Perditam mulierem; priusquam cruentam
Liberis admoveat manum, quae caedem ipsa patrabit:
Tuo enim ex aureo
Genere orti sunt: Deorum verò
Sanguinem nefas est cadere ab hominibus.
Quamobrem ipsam, ô divinum lumen, coërce;
Compesce; expelle ex aedibus, cruentam
Miseramque, furiam, à malis daemonibus *agitatam*.

ANTISTROPHE.

Frustrà labor perit liberorum:
Et frustrà peperisti charum genus, ô tu
Quae reliquisti caerulearum Symplegadum
Scopulorum inhospitalissimum ingressum.
—Infelix tu, quare ad animum tuum
Accedit gravis indignatio,
Et ei succedit hostilis caedes?
Noxia enim sunt, hominibus, piacula cognatorum,
Parricidia, in terrâ.—Scio

Divinitùs immitti mala in domum.
PUER. Heu quid faciam? quo effugiam manus matris?
ALT. Neſcio, chariſſime frater; actum enim eſt de nobis.

MONOSTROPHICA.

CHO. Audis clamorem? audis liberos?
O miſera, ô mulier infelix!
Accedam domum.—Depellere necem à
Liberis ego conſtitui.
PUER. Per deos ferte opem; opportunè enim *feretis*:
Quia ſumus jam prope retia gladii.
CHO. O miſera, quàm es ſaxum, aut ferrum, quae liberorum, quos peperiſti,
Frugem, parricidiali modo, occides!
—Unam hactenus audio, unam *tantùm*, de priſcis,
Mulierem injeciſſe manum charis liberis,
Ino, furentem divinitùs, quando Jovis illa
Conjux ipſam emiſit extra domum in exilium:
Miſera verò cadit in mare, propter caedem
Impiam liberorum,
Pedem ſupra marinum littus extendens:
Moriens verò cum duobus filiis, periit.
Quidnam igitur poteſt accidere triſtius?
O mulierum conjugia aerumnoſa,
Quanta hominibus mala jam attuliſtis!

JA. Mulieres, quae ſtatis prope hanc domum,
Num in aedibus *eſt* illa, quae facinus hoc atrox commiſit,

δα θεόθεν πιτνῶντ' ἐπὶ δόμους ἄχη.
ΠΑΙΣ. Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;
ΈΤΕΡ. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὴ φίλτατ'· ὀλλύμεσθα γάρ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟ. Ἀκούεις βοάν; ἀκούεις τέκνων;
Ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ κακοτυχὶς γύναι.
Παρέλθω δόμους.—Ἀρῆξαι φόνον
Δοκεῖ μοι τέκνοις.
ΠΑΙ. Ναί πρὸς θεῶν ἀρήξατ'· ἐν δέοντι γάρ·
Ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
ΧΟ. Τάλαιν', ὡς ἆρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σί-
δαρος, ἅ τις τέκνων, ὧν ἔτεκες,
Ἄροτον, αὐτόχειρι μοίρᾳ, κλῃτεῖς.
—Μίαν δὴ κλύω, μίαν, τῶν πάρος,
Γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις,
Ἰνώ, μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ·
Πίπλει δ' ἀ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
Τέκνων δυσεβεῖ,
Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα·
Δυοῖν δὲ παίδοιν ξυνθανοῦσ', ἀπόλλυται.
Τί δή ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
Ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον,
Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά;

ΙΑΜΒΟΙ.

ΙΑ. Γυναῖκες, αἳ τῇδ' ἐγγὺς ἕσατε σίγης,
Ἆρ' ἐν δόμοισιν, ἢ τὰ δεῖν' εἰργασμένη,

Μήδεια, τοῖσιν; ἢ μυθέομαι φυγῇ;
Δεῖ γάρ τι ἦτοι γῆς σφε πρυφθῆναι κάτα.
Ἢ τλητὸν ἆρα σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
Εἰ μή τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
Πέποιθ', ἀποκτείνασα κειράνους χθονὸς,
Ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φενξίσθαι δόμων;
Ἀλλ' ἦ γὰ αὐτῆς φροντίδ', ὡς πάσχων, ἔχω
Κείνην μὲν, ἣς ἔδρασεν, ἕρξουσιν κακῶς·
Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίαν,
Μή μοι τὶ δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
Μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀτόσιον φόνον.
ΧΟ. Ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἴασον· ἦ γὰ τύαδ' ἂν ἐρθίγξω λόγους.
ΙΑ. Τίδ' ἐστίν; ἦπου κἀμὲ σπουδεῖναι θέλει;
ΧΟ. Παῖδες τεθνᾶσι, χειρὶ μητρώᾳ, σέθεν.
ΙΑ. Οἴ μοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
ΧΟ. Ὡς οὐκ ἔτ' ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε δή.
ΙΑ. Πῦ γάρ τι ἔκτειν'; ἐντὸς, ἢ ξωθεν δόμων;
ΧΟ. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
ΙΑ. Χαλᾶτε κλῆδας, ὡς τάχιστα, πρόσπολοι
Ἐκλύεθ' ἁρμούς· ὡς ἴδω δισσῶν κακὸν,
Τοὺς μὲν θανόντας, τὸν δὲ τίσωμαι δίκην.
ΜΗ. Τί τάσδε κινεῖς κἀπαμοχλεύεις πύλας,
Νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὸν εἰργασμένον;
Παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
Λέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐψαύσεις ποτέ·
Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
Δίδωσιν ἡμῖν, ἐρύμα πολεμίας χερὸς.
ΙΑ. Ὦ μῖσος· ὦ, μίαιφον ἐχθίστη, γύναι,

Medea, istis? an hinc se proripuit fugâ?
Oportet enim ipsam aut abscondi sub terrâ,
Aut attollere volucile corpus in aëris profunditatem,
Nisi regum domui det poenas.
Num confidit, eos interfecerit principes hujus terræ,
Se posse impunitam aufugere ex his aedibus?
Sed non tam ipsius, quàm liberorum, curam gero:
Illam enim punient alios, quos laesit:
Meorum verò liberorum veni ut servarem vitam,
Ne aliquid mihi faciant Creontis cognati, [tam.
Vindicantes injustum caedem à matre *eorum* perpetra-
Cho. O infelix, nescis quò malorum veneris,
Jason; nam non audisses haec verba.
Ja. Quid est? an vult etiam me occidere?
Cho. Liberi tui, manu matris, perierunt.
Ja. Heu quid dicis? quam me perdidisti mulier!
Cho. Cogita igitur tanquam de mortuis liberis tuis.
Ja. Ubinam eos interfecit? intusne, an extra domum?
Cho. Aperi fores, et videbis caedem tuorum liberorum.
Ja. Laxate seras, quàm celerrimè, ministri:
Solvite repagula; ut videam geminum malum,
Hos *liberos* interfectos, et ut illam puniam.
Med. Quid hasce moves, et vectibus removes portas,
Quaerens mortuos, et me quae *eosdem* patravi?
Desiste ab hoc labore; si verò tibi me opus est,
Dic si quid vis: nunquam verò manu me attinges:
Talem currum Sol pater patris
Dat nobis, propugnaculum contra manum hostilem.
Ja. O scelesta! ô, maximè invisa, mulier,

Diis, et mihi, et universo mortalium generi!
Quae tuis liberis injicere gladium
Ausa es, quos peperisti, et me filiis orbatum perdidisti:
Et, cùm haec feceris, tamen solem aspicis,
Et terram, quae ausa es rem impiissimam.
Pereas. Ego vero nunc primum sapio, tunc non sapiens,
Cùm te, ex domo, et terrâ barbarâ,
Duxi in domum Graecam, magnum malum,
Et patris, et terrae quae te nutrivit, proditricem:
Dii verò conjecerunt in me tuum malum daemonem:
Nam, occiso jam tuo fratre, quocum simul educata es,
Conscendisti navem Argo, habentem pulchram proram.
Haec quidem sunt tua initia: inde verò nupta
Huic viro, et cùm pepereris mihi liberos,
Propter lectum et *alias* nuptias, eos perdidisti.
Nulla est Graeca mulier, quae hoc
Unquam ausa esset: prae quibus, ego te dignam duxi
Quam ducerem; connubium infestum, et mihi perni-
Leaenam, non mulierem; Tyrrhenâ [ciosum;
Scyllâ saeviorem naturam habentem.
Verùm nequaquam te plurimis conviciis
Pungerem: talis confidentia tibi innata est.
Pereas tu venefica, et caede liberorum polluta.
Me verò decet lugere meum fatum;
Qui neque novis nuptiis fruar,
Nec liberos, quos genui et educavi,
Habebo, ut alloquar vivos, sed amisi. [contrariam
Med. Profectò prolixam orationem haberem, et huic
Orationi, nisi Jupiter pater sciret

Θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντὶ τ' ἀνθρώπων γένει·
Ἦτις, τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλοῦν ξίφος
Ἔτλης, τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας·
Καὶ, ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
Ὀλοί. Ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' ἠ φρονῶν,
Ὅτ', ἐκ δόμων σε, βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς,
Ἕλλησ' ἐς οἴκους ἠγόμην, κακὸν μέγα,
Πατρός τε, καὶ γῆς, προδόντι, ἥ σ' ἐθρέψατο·
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἐσκήψαν θεοί·
Κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν προμήθιον,
Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
Ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
Εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους, σφ' ἀπώλεσας.
Οὐκ ἔστιν ἥτις, τῦτ' ἄν, Ἑλληνὶς γυνὴ,
Ἔτλη σοθ'· ὧν γε πρόσθεν, ἡξίουν ἐγὼ
Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν, ἀπιθρίον τ' ἐμοὶ·
Λίαιναν, οὐ γυναῖκα· τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
Ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
Δάκοιμι, τοιοῦδ' ἀμπέφυκέ σοι θράσος.
Ἔρρ' αἰσχροποιὸν, καὶ τέκνων μιαφόνε.
Ἐμοὶ δὲ, τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰκίζειν, πάρα·
Ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
Οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
Ἔχω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
ΜΗ. Ἦ μακρὰ ἂν ἐξέτεινα, τοῖσδ' ἐναντία
Λέγουσιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο

Οἵ' ἐξ ἐμοῦ πέπωθας, αἰά τ' ἀργάσω.
Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, πᾶμ' ἀτιμάσας λέχη,
Τέρπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί·
Οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ', ὃ σοὶ προβὰς γάμου,
Κρέων, ἀνατεὶ τῇδέ μ' ἐκβαλὼν χθονός.
Πρὸς ταῦτα, μῶν λέγουσαν, εἰ βούλου, κτάνω,
Καὶ Σκύλλαν, ἢ Τάφιον ἔμπαν πίδον
Τῆς σῆς γ', ὡς χρὴ, παιδὸς ἀλυσφάμου.
ΙΑ. Καὐτή γε κωτῇ, χ' αἱμάτων κοινώσομαι.
ΜΗ. Σάφ' ἴσθι· τοῦτο δ' ἄλγος, ὃν σὺ μοὶ γεγὼς,
ΙΑ. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρατε.
ΜΗ. Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
ΙΑ. Οὐ τοίνυν ἥ' μοὶ δεξιὰ σφ' ἀπώλεσεν.
ΜΗ. Ἀλλ' ὕβρις, οἵπερ καὶ πεδμῆτες γάμου.
ΙΑ. Λέχους σφι κηξέωσας ὕπτια πλανᾶν;
ΜΗ. Σμικρὸν γυναιξὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
ΙΑ. Ἥ τις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἔξεστι κακά.
ΜΗ. Οἵδ' οὐκ ἔτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
ΙΑ. Οἵδ' εἰσὶν——αἶμαι,——σῷ κάρᾳ μεστόμενοι.
ΜΗ. Ἴσασιν ὅστις ἦρξε πημονῆς ἐμοί.
ΙΑ. Ἴσασι δῆτα σὴν ἀπόπλυτον φρένα.
ΜΗ. Στυγῇ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθύρῳ σέθεν.
ΙΑ. Καὶ μὴν ἐγὼ σὴν· ῥᾴδιαί γ' ἀπαλλαγαί.
ΜΗ. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ βέλη.
ΙΑ. Θάψαι νεκρώ μοι, τόνδε, καὶ κλαῦσαι, τάφῳ.
ΜΗ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερί,
Φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας ἵνα,
Ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
Τύμβους ἀνασπῶν. Γῇ δὲ τῇδε Σισύφου

Qualia beneficia à me acceperis, et quae tu vicissim fe-
Tu verò non debebas, meo connubio contempto, [ceris.
Jucundam vitam agere, insultans mihi;
Neque puella regia, neque, qui tibi eam in matrimo-
nium collocavit,
Creon, impunè debebat me ejicere ex hâc terrâ.
Quamobrem, si libet, voca me leaenam
Et Scyllam, quae in Tyrrheno solo habitavit:
Tuum enim, ut convenit, cor vicissim sauciavi.
JA. Tu quoque dòles, et particeps es malorum.
M. Bene scito: juvat autem dolor, si tu me non irri-
JA. O liberi, quàm malam matrem habuistis! [deas.
M. O liberi, quàm, perîistis propter patris cupiditatem.
JA. Tamen mea manus non perdidit eos.
MED. Sed injuria, et novae tuae nuptiae.
JA. An tu voluisti propter nuptias eos occidere?
MED. An tu hoc exiguum malum esse putas mulieri?
J. Quae quidem modesta sit: tibi verò omnia sunt mala.
MED. Sed hi sunt mortui: hoc enim te mordebit.
JA. Isti verò sunt—hei mihi!—tuo capiti daemones in-
MED. Dii nôrunt quis coeperit hoc malum. [festi.
JA. Nôrunt sanè tuum abominabilem animam. [odi.
M. Odiosus es *mihi*, amarulentumque tuum sermonem.
JA. Et ego tuum: facilis est discessio. [et ego cupio.
M. Quomodo igitur? Quid faciam? vehementer enim
JA. Sine me hos mortuos sepelire, et lugere.
MED. Nequaquam; quia ego sepeliam eos hâc manu,
Ferens in lucum Junonis deae Acraeae,
Nè quis hostium eos contumelîâ afficiat,
Sepulchrum revellens. In hâc porrò terrâ Sisyphi

Conſtituam praeclarum feſtum, et ſacrificia,
Deinceps, pro iſtâ impiâ caede.
Ego verò vado in terram Erechthei,
Habitatura cum Aegeo filio Pandionis. [rieris,
Tu verò, quemadmodum convenit, malus malè mo-
Percuſſus caput tuum reliquiis navis Argûs,
Ubi videris miſerum exitum mearum nuptiarum.

JA. Sed te Erinnys perdat *caeſorum* filiorum,
Caediſque vindex Juſtitia.
MED. Quis verò deus, aut daemon, audiret te
Perjurum, et deceptorem hoſpitum?
JA. Hei hei ſceleſta, et interfectrix liberorum!
MED. Vade domum, et ſepelias uxorem *tuam*.
JA. Vado, orbatus duobus pueris.
MED. Nondum lamentaris *ſatis*; expecta et ſenectam.
JA. O chariſſimi liberi! M. Matri quidem; tibi verò nequaquam.
JA. Et tamen *eos* occidiſti? M. Ut tibi nocerem.
JA. Heu, heu! cupio, charum os,
Miſer ego, liberis admovere.
MED. Nunc ipſos alloqueris; nunc ſalutas;
Tunc repellens. JA. Da mihi, per deos,
Ut poſſim attingere tenerum corpus liberorum.
MED. Non licet: fruſtrà à te *haec* verba ſunt projecta.
JA. O Jupiter, audis haec, quomodo repellimur,
Et qualia patimur ab execranda,
Et interfectrice liberorum, hâc leaenâ.—
Sed, quantum ſaltem licet, et poſſum,
Haec lamentor, et concitus feror;

Σεμνὴν ἑορτὴν, ἠ τέλη, προσάψομαι,
Τολοιπὸν, ἀντὶ τῶνδε δυστυχῶς φόνου.
Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανῇ κακὸς κακῶς,
Ἀργῦς, κάρα σὸν, λειψάνῳ, πεπληγμένος,
Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΙΑ. Ἀλλά σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
Φονία τε Δίκη.
ΜΗ. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς, ἢ δαίμων,
Τῦ ψευδόρκου, ἠ ξεναπάτα;
ΙΑ. Φεῦ, φεῦ μυσαρὰ, ἠ παιδολέτωρ.
ΜΗ. Στεῖχε πρὸς οἴκους, ἠ θάπτ' ἄλοχον.
ΙΑ. Στείχω, διοσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
ΜΗ. Οὕπω θρηνεῖς· μένε ἠ γῆρας.
ΙΑ. Ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
ΙΑ. Κἄπειτ' ἔκτας; ΜΗ. Πημαίνουσα σέ.
ΙΑ. Αἲ, αἲ· φιλίου, χρήζω, τόματος
Παίδων, ὁ τάλας, προσπλύξασθαι.
ΜΗ. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζῃ,
Τότ' ἀπωσάμενος. ΙΑ. Δός μοι, πρὸς θεῶν,
Μαλακῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
ΜΗ. Οὐκ ἔστι· μάτην λόγος ἔρριπται.
ΙΑ. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμε-
σθ', οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς,
Καὶ παιδοφόνου, τῆσδε λεαίνης.—
Ἀλλ', ὁπόσον γοῦν πάρα, ἠ δύναμαι,
Τάδε θρηνῶ, κἀπιθοάζω,

Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι,
Τέκνα κλείνασ', ἀποκωλύεις
Ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς·
Οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
Πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
—ΧΟ. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν ὀλύμπῳ.
Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί,
Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
Τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

ΤΕΛΟΣ.

11 FE 69

Obteſtans deos, quòd me
Liberos, quos necâſti, prohibes
Attingere manibus, et ſepelire mortuos;
Quos utinam ego nunquam genitos
A te perditos vidiſſem. [coelo;
—Cho. Multarum *rerum* Jupiter *eſt* diſpenſator in
Multaque praeter ſpem perficiunt Dii;
Et ſperata non fiunt;
Eorum verò quae non ſperantur Deus exitum invenit.
Talis evaſit haec res.

FINIS.